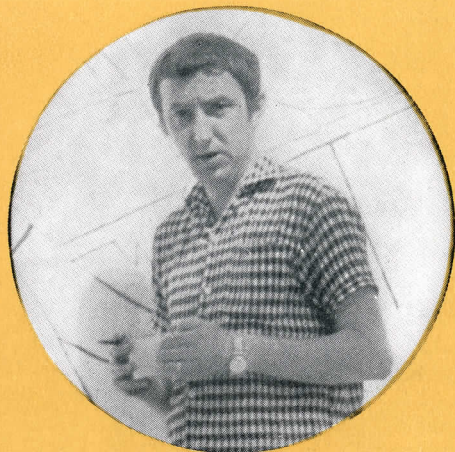

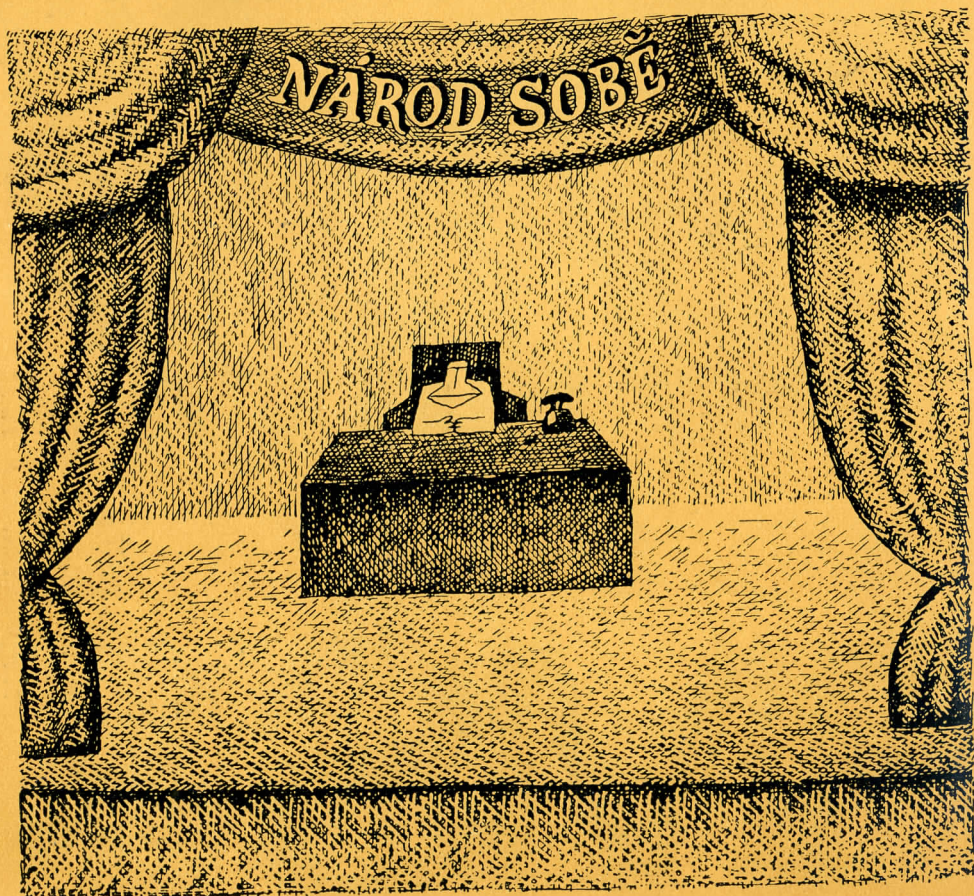
1

RMS

repertoár
malé
scény
ročník 7
1969

VYSTAVUJE
VLASTA
ZÁBRANSKÝ

John Steinbeck

DĚJINY
LIDSTVA
V
KOSTCE

Uprostřed odpoledne to v jeskyni pěkně protahovalo. V ohništi zbyl jen studený popel – poslední řeřavý uhlík vyhasl před půl rokem a rodina musela čekat až blesk zasáhne zase nějaký strom.

Pepík, celý zakrvácený a poškrábaný, s vyškubanými chomáči vlasů na hlavě vlezl do jeskyně a zůstal ležet na vlhké zemi. Vilík starší a Bertík starší (jeho bratr a taky jeho syn, podle toho jak se na to chcete dívat) se zrovna hádali pro zkažený kus mamutího masa.

Vilík starší řekl: „Proč ho nedáš svý mámě?“

„Proč?“ zeptal se Bertík starší. „Vždy je to přeci moje žena, ne?“

A tím to zhaslo a oba šli k Pepíkovi.

„Kde máš Aleše?“ zeptal se první a druhý dodal:

„Zase jsi zapomněl přiválit ten balvan před vchod.“

Pepík nézvedl hlavu a oba starší muži si notovali, že dneska se ta mládež nedovede vůbec chovat. „Za mých časů to vypadalo jinak,“ řekl Vilík starší.

„Kdo neposlechl staršího, ten dostal výprask.“

Rány přestávaly krváčet a Pepík si je zaplácal blátem.

„Aleš je po smrti,“ řekl.

Bertík starší se chytrácky zazubil: „Šavlozubý tygr?“

„Kdepak. Snědla ho ta nová parta, co se nastěhovala dole do údolí.“

„Divoši,“ řekl Vilík starší. „Bydlí na stromech. Ještě nepoznali civilizaci. My už tak často lidi nejíme.“

Pepík řekl: „Kdepak bys je bral? Příbuzenstva nám už moc nezbylo.“

„Takoví cizáci!“ odlevil si Bertík starší.

„Vykopali jsme s Alešem tu jámu,“ řekl Pepík.

„Chytili jsme koně a tihle stromaři našeho koně snědli. Když jsme se ozvali, Aleše snědli taky.“

„Tak nám sem některého z těch chlapů přivedeš, a my ho sníme,“ řekl Vilík starší.

„To mám jít sám?“ řekl Pepík. „Když tady ještě hořel oheň, bylo nás v jeskyni

dvanáct. Teď jsme zbyli už jenom čtyři. Viděl jsem svou rodnou sestru Madlenu sedět s jedním divochem na stromě. A já na Madlenu myslím, tati," řekl nejistě Pepík, protože Vilík starší byl jeho otec a strýc a švagr a bratranec prvního a třetího stupně. „Tati, proč se s těmi stromaři nedáme do kupy? Mají takovou nějakou síť a tou chytají zvěř. A žijou si líp než my.“

„Synku," řekl Vilík starší, „jsou to cizinci. Bydlí na stromech. Nemůžeme se paktovat s divochy. Představ si, že by si tvá sestra nějakého divocha vzala za muže.“

„Vždyť to udělala!" řekl Pepík. „Mohli by s námi bydlet v jeskyni. Třeba by nám ukázali, jak se s tou sítí zachází.“

„Nikdy!" řekl Bertík starší. „Nemůžeme jim věřit. Mohli by nás sníst až usneme.“

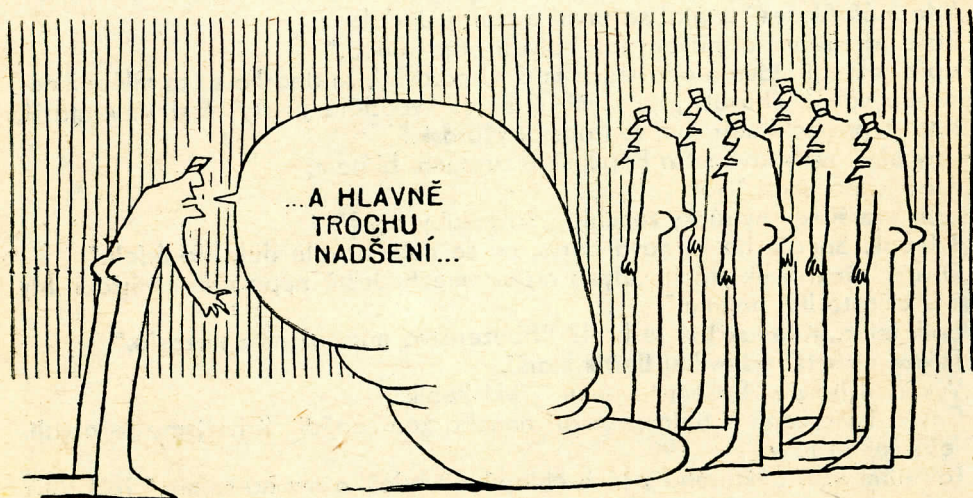
„Jestli bychom je předtím nesnědli my," řekl Pepík. „Já bych se v tu ránu sám dal pozvat na šťavnatý kousek masa z takového divocha. Mám hlad.“

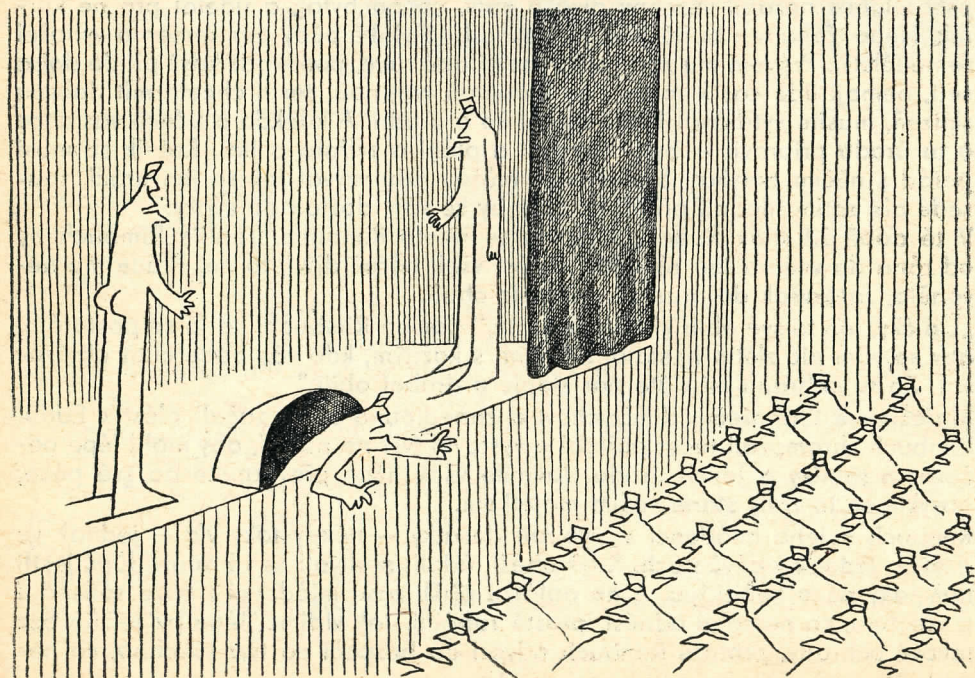
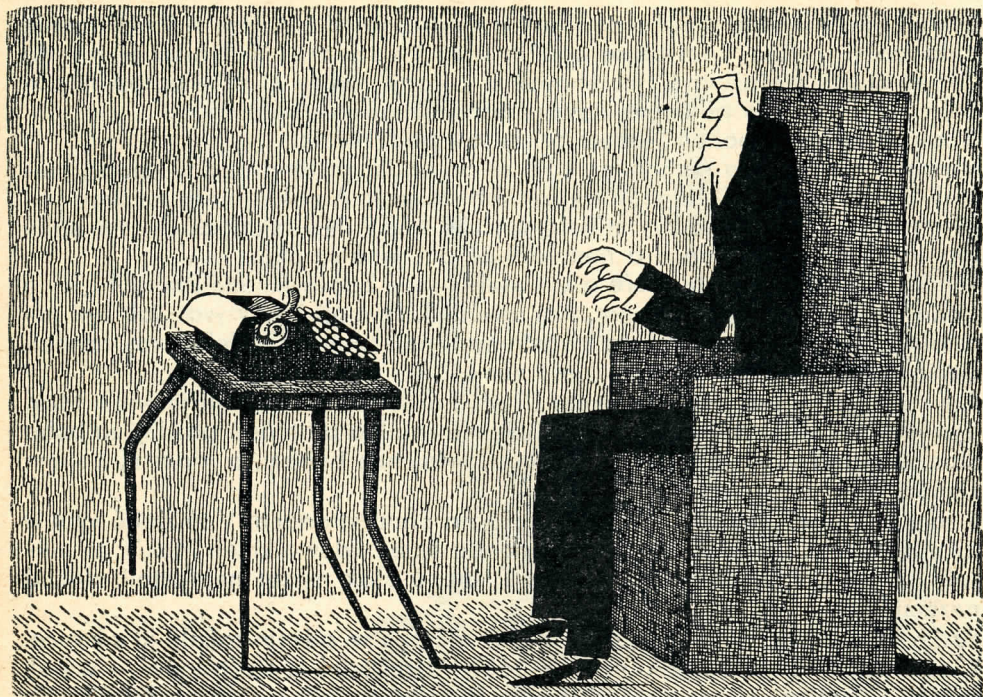
„Za chvíli budeš povídat, že jsou ti stromaři jako my," řekl Vilík starší. „Kdo to kdy slyšel? Kam se poděla tvá úcta k starším? Ti cizáci by nabyli vrchu a my bychom je museli poslouchat.“

„Nerad ti to říkám, tati," řekl Pepík, „mám ale zlomenou ruku. Nemůžu chodit kopat jámy a vy s Bertíkem jste na to oba moc staří. Buď se spojíme se stromaři, nebo nebudeme jíst.“

„Jen přes mou mrtvolu," prohlásil Vilík starší. Když spatřil, jak na jeho vychrtlých kyčlích utkvěl Pepíkův pohled, kvapně dodal: „Hloupé nápady vypusť z hlavy!"

Abyste věděli, dlouho předtím, než se kmen vystěhoval z vlhké jeskyně, žil jistý muž zvaný Eda. Navršil na sebe kmeny a nahoře je zastřešil roštím a tam

bydlel. Starší kmene dlouho neváhali a s Edou zatočili. Kdyby si každý takhle dělal co si umane, kam by se poděla úcta k vrchnosti? Zakrátko se ale do Edova obydlí stařešinové nastěhovali a ostatní rodiny si taky postavily podobné domky. Bylo příjemné, když vám na hlavu nekapala voda.

A tak se Eda stal bohem. Říkalo se, že mu patří Měsíc.

Všechno běželo jako na drátku, když se do údolí přistěhoval nový kmen. Neměli kamenné obydlí, žili však v kůžených stanech. A pak přinesli takovou podivnou věc, která do dálky střílela špičaté hůlky. Na takových dvacet sáhů tím skolili divokého kance a nemuseli se bát jeho tesáků.

Ten kmen ulovil spoustu zvěře a tak stařešinové Edova kmene rozhodli, že je třeba ty divochy z údolí zahnat. Ani nevěděli, že mají Edu vzývat, jak byli zůstali. Starci nachystali zásoby naostřených holí a mladším řekli, aby zahnali cizáky. „Zvítězíte, protože Eda jde s vámi.“

Abyste věděli, v tom druhém kmeni žil před dlouhou dobou muž jménem Max. Vymyslel ten samostřil a tak ho samozřejmě zabili a prohlásili později za boha Slunce. A teď vypukla válka mezi Edou, měsíčním bohem, a Maxem, bohem slunečním.

V tom boji padlo mnoho mladých mužů na obou stranách. V té době vypukl také lesní požár, zvěř utekla před ohněm a kmen Edův a kmen Maxův se musely uchýlit do hor. Stařešinové obou kmenů však reptat nepřestali, dokud nezemřeli.

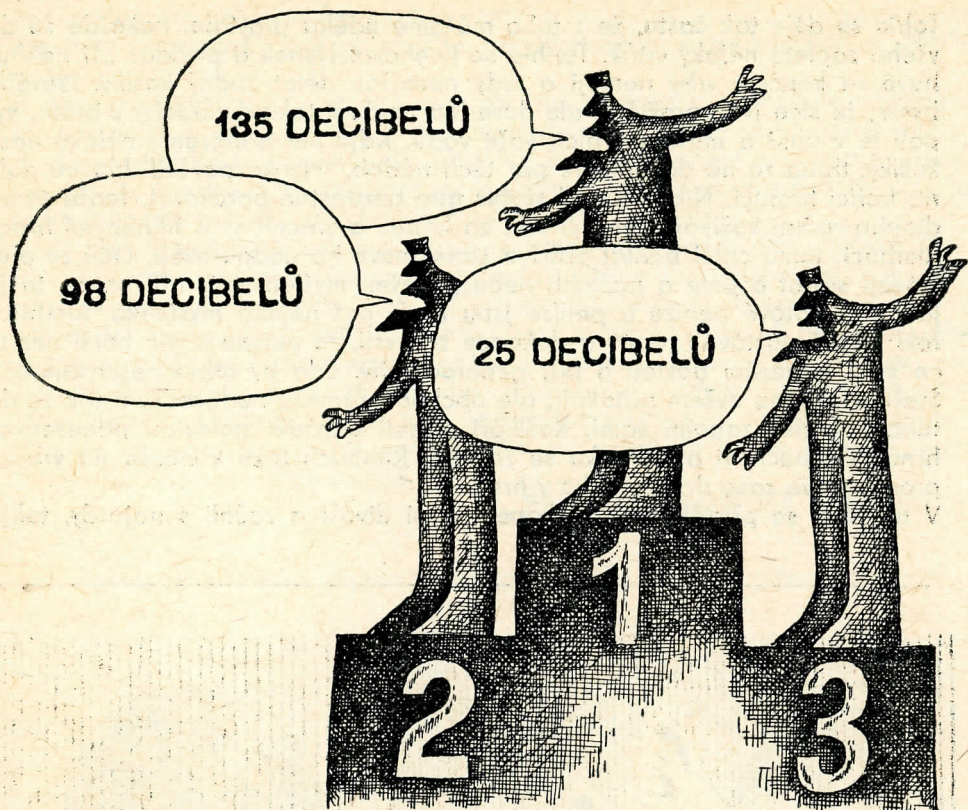
Podle toho vidíte, že to hned od samého začátku se světem začalo jít s kopce. Všechno znamenitě klapalo – vládl zákon a pořádek a stařešinové – a pak nějaký chytrák si přijde s něčím novým a hned to začne skřípat. Kupříkladu jistý Dluhoš nezabil všechny divoké kury, co pochytal, a udělal pro ně kur-ník. Nebo třeba ten buřič Jošt, co zasadil do vlhké půdy pár semen a vynašel zemědělství. Právem mu za to taky usekli obě ruce, poněvadž když přijde doba setí, nemají lidé čas k tomu, aby bloumali krajinou. Jestli chcete mít dobrou sklizeň, musíte vytrhávat býlí a starat se o úrodu. A kdekdo a kdeco vás chce o tu úrodu připravit – býlí a brouci a ptáci a zvířata a lidi. Rolník se musí pořád s něčím potýkat. Stařešinové můžou Edu vzývat jak se jim uráčí, sousedé ale zatím hledají příležitost, jak by se vám dostali do sýpky.

V té době žil silák Rudolf, kterému se říkalo Řimbuch. Tenhle Řimbuch by od rána do večera jen zápasil, přinést však náruč dříví, to ne. Práce mu nevóněla, zato však do prance měl tisíc chuti.

„Lidičky, jen to své obilí klidně pěstujte,“ povídá Řimbuch, „a já se postarám, aby se vám nic zlého nestalo. Zatočím s každým, kdo vás bude chtít obtěžovat. Za tu ochranu mi dáte pár slepic a drobet obilí.“

Stařešinové blahořečili Řimbuchovi a zanedlouho si ho začali plést s Edou. Řimbuch shromáždil tucet pořízků a vystavěl tvrz na návrší, aby mohl lépe pečovat o rolníky a jejich úrodu. Jakmile však něco převezmete do své péče, obvykle se to záhy stane vašim majetkem.

Řimbuch a jeho mládenci si vybírali desátky – někdy taky víc – jednak ve zboží a jednak v děvčatech. Když obešli údolí, podívali se i k sousedům, jestli tam taky něco nenajdou. A na oplátku přišli zase mládenci z tvrze sousední a všechno, co nemohli odnést, prostě zapálili. Jak vidíme, lépe by se žilo bez takové ochrany, protože Řimbuch odvezl do bezpečí na tvrz všechno, co ne-

bylo přivázáno. Máloco se z tvrze vrátilo zase zpátky rolníkům. Řimbuch nabyl mezitím přesvědčení, že Eda byl jeho přímý předek, takže pochází z lepší rodiny než lidé ostatní. Kolik se jich mohlo chlubit tím, že mají v rodině měsíčního boha?

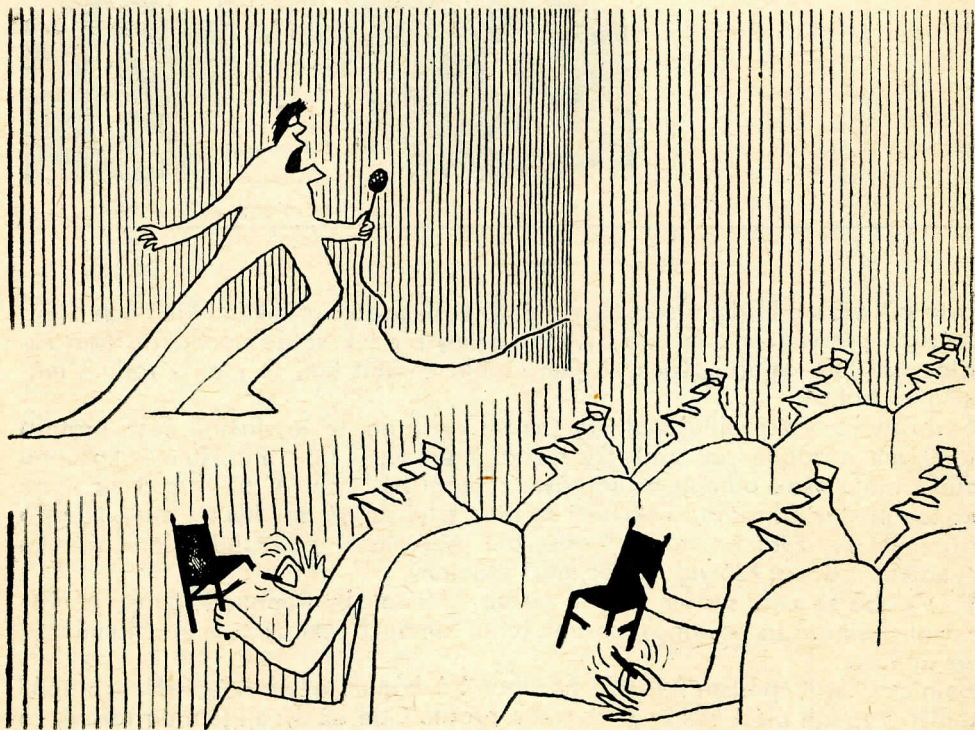
Stařešinové teď prohlašovali, že taková ochrana, to je vlastně čest, protože Řimbuch nezapomínal přebytky rozdat mezi lepší lidi. Stařešinové každého slězovatele ostře odmítli a prohlásili reptání za hřích. A tak rolníci na úpatí kopce postavili hradbu a skrývali se tam, když na ně dolehly zlé časy. Nebylo příjemné se dívat na hořící úrodu, ale ještě méně příjemné bylo manželku Amálku, či dceru Klotyldu vidět mezi plameny.

V té době se celý systém obrátil naruby. Místo aby Řimbuch rolníky ochraňoval, měli oni za povinnost chránit jeho. Řimbuch řekl, že to mu oznámil Eda za úplňku.

Rolníci strávili spoustu času za hradbami čekáním, až se usadí dým ze spálenišť a začali plést košíky z vrbového proutí. Lidé už bývají jednou takoví, že vyrábějí věci víc než sami potřebují.

Tohle se děje tak často, že z toho můžeme udělat pravidlo. Pokaždé se do všeho zaplete nějaký vrták. Tenhle se jmenoval Hynek a povídá: „Ti nekňubové za kopcem vrby nemají a tedy nemůžou dělat žádný košíky. Nevěřili byste, že sice jsou praštění, ale dovedou uplácat takové nádoby z bláta, vypálí je v ohni a můžete v nich vařit vodu. Když jim přineseme nějaké naše košíky, třeba za ně dostaneme pár těch nádob.“ Hynka pověsili hlavou dolů na hořící hranici. Nikdo nesmí **status quo** beztrestně porušovat. Jenže zanedlouho začali košíkáři tajně chodit za kopec a vraceli se s hliněnými hrnci. Řimbuch tomu chtěl udělat přítrž a stařešinové ho podporovali. Lidé se přestávají starat o pole a načichli nebezpečnými myšlenkami. Mít hrnce, to je jako mít hotové peníze a peníze jsou horší než nějaká myšlenka. Řimbuch řekl: „Lidé dostávají roupy a dokonce si myslí, že nejsou o nic horší než ti, co se k penězům dostali o pár generací dřív. Eda by tohle neschvaloval.“ Stařešinové mu ovšem přitakali, ale obchodu zamezit nedovedli, a tak se do toho nakonec zapojili sami. Košíkáři museli odvádět polovinu přinesených hrnců Řimbuchovi a zakrátko se zmocnil Řimbuch také koncese na vrbové proutí, takže zase držel všechno v hrsti.

V té době se přistěhovali na kopec jacísi divoši a začali s nájezdy, takže

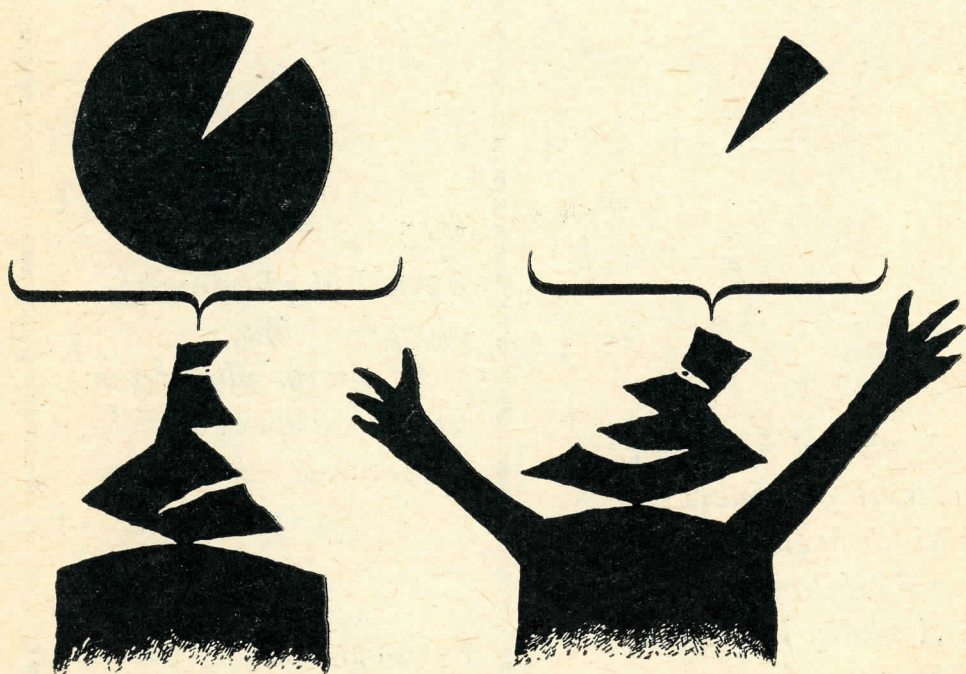

obchod upadal. Košíkář Řimbuch si vzal dceru hrnčíře Vildy a po jejich smrti syn Jirka sjednotil košíkáře a hrnčíře, založil státeček a jeho nápad se dobře osvědčil.

A ze státu vznikl svaz a pak národ. (Národ obvykle mívá nějaké přirozené hranice jako moře, pohoří či řeku, aby nepřetekl.) Dobře se to osvědčovalo, dokud nějakí kazisvěti nevyňašli říditelné balistické střely a atomové pumy. Taková řeka nebo moře potom není k ničemu. Když národy žijí odděleně, je to stejně nebezpečné, jako když rodiny žily odděleně.

Když hrozí lidem vyhlazení, musejí něco proti tomu podniknout. Máme Spojené národy a stařešinové se tam dohadují zrovna tak jako tehdy, když lidé opustili jeskyně. Nemáme však na vybranou. Nejde o laskavost či dobrosrdečnost, ale od těch dob jeskynních jsme si vždycky museli nějakou cestu vybrat a nikdy jsme si nevybrali cestu do záhuby. Chovali bychom se jistě hloupě, kdybychom si po tak dlouhé době zvolili sebevraždu. Jestli to uděláme, jsme zaostalejší než ti naši jeskynní předkové, a to bohdá nejsme. Myslím, že jsme zrovna tak zaostalí jako oni a pak to konec konců s námi nevypadá naprosto beznadějně.

PŘELOŽIL FRANTIŠEK JUNGWIRTH

Zpěvy k temné panně

Langston Hughes

I.

Kéž
bych byl šperkem,
rozbitým šperkem,
aby všechny mé
zářivé brilianty
ti padly k nohám,
ty temná.

II.

Kéž
bych byl šatem,
třpytným hedvábným
šatem,
aby všechny mé
záhyby
ovinuly tvé tělo,
pohltily tvé tělo,
objaly a ukryly
tvé tělo,
ty temná.

III.

Kéž
bych byl plamenem,
ale prudkým,
vzlétajícím plamenem,
abych sežehl tvé tělo,
ty temná.

Přeložil Jiří Valja
Foto Pavel Jasanský

Historie
psaná
písníčkou

Václav
Irmanov

Každé období v několika minulých desetiletích mělo svoji pěveckou hvězdu, která – i když nebývala tak zbožňována jako v současnosti – výrazně ovlivňovala dobový styl i další interpretační vývoj. Ve třicátých letech plnili tuto úlohu Jára Pospíšil, známý operetní tenorista, Oldřich Kovář, původně zpěvák trampských písní a nakonec člen Národního divadla, a samozřejmě také R. A. Dvorský. Začátkem čtyřicátých let převzal žezlo krále zpěváků swingař Arnošt Kavka, aby je po skončení války předal Václavu Irmanovovi, od něhož putovala štafeta dále přes Rudolfa Cortése, Milana Chladila až k Waldemaru Matuškovu a Karlu Gottovi.

Bílou vránou mezi všemi těmito zpěváky je Václav Irmanov – liší se od svých kolegů především tím, že se stal zpěvákem téměř proti své vůli a že – ač se to dnes bude zdát téměř neuvěřitelné – v této roli neviděl ani cíl, ani smysl svého života. Byl především sochařem a zpěvu se věnoval zčásti ze záliby, zčásti na nahlání přátel a konečně zčásti i proto, aby si zlepšil finanční situaci v době studií. Přesto se mu podařilo ovlivnit svým uvolněným a nonšalantním přednesem amerických tanečních písniček v původní řeči mnohé z dalších našich interpretů. Ačkoliv zpíval již od roku 1938, jeho nejslavnější doba byla v letech 1946–49, kdy nahrál řadu snímků na desky Esta a Ultraphon a spolupracoval především s orchestrem Karla Vlacha. Snad si některý ze čtenářů ještě vzpomene na I didn't know about you, Lauru, That's an Irish Lullaby, Straighten up and fly right, The day after forever, Symphony, Amor, amor a jiné.

Václav Irmanov měl sice hudbu vždycky rád, ale nebyl jí posedlý jako třeba Arnošt Kavka. Byl samoukem na kytaru, klavír i jako zpěvák a nikdy nenavštěvoval žádné hodiny u pedagogů – proto zpíval tak, jak cítil a jak to také odposlouchal z amerických filmů, které jako každý student jeho věku rád navštěvoval. O svých schopnostech zpěváka hovoří zcela upřímně a snad až příliš skromně: „Smysl života jsem viděl vždy spíše v sochařské práci než v muzice. Líbil se mi především nekomplikovaný, živelný a humorně podaný jazz Fatse Wallera, Elly Fitzgeraldové a Armstronga; šel od srdce a to se mi líbilo. Nikdy jsem nechtěl dělat z muziky vědu a problémy – nejdůležitější pro mě byl radostný pocit z aktivní účasti. Víím, že je nutno mluvit o hudbě i odborně, ale mě velké filosofování o tom nikdy moc nebavilo. Pouze když se hrály některé příliš velké sladáky, tak jsem míval dosti trapný pocit. Celá moje pěvecká kariéra však byla pro mě spíše zábavou než povoláním.“

Mohlo by se zdát podivné, že na špičku naší pěvecké garnitury se dostal zpěvák, který neměl nejmenší ctizádost toto místo obsadit a trvale podržet. Tuto skutečnost však lze vysvětlit tím, že Václav Irmanov nejenže uměl dobře anglicky a mohl tedy od prvních okamžiků zachytit onen silný nápor anglosaské taneční hudby v roce 1945, ale měl v sobě – ve srovnání s českými zpěváky – neobvykle vyvinutý cit pro onu uvolněnost, nonšalantnost a na odív stavěnou ledabylost, která je pro jazz a jím ovlivněnou taneční hudbu tak typická. Jsem přesvědčen, že to vyplynulo z faktu, že Václav Irmanov není Čech, ale Rus původem ze severovýchodního pobřeží Černého moře.

„Narodil jsem se v Anapě dne 18. února 1919 a tam jsem také žil až do sedmi let. Pak jsme se přestěhovali do Leningradu, odkud jsem odjel s rodinou na čtrnáctidenní návštěvu do Finska a jak už to někdy bývá, zůstal jsem tam 11 let. V Helsinkách jsem chodil do německé školy a učil se anglicky, švédsky a především finsky. Když kolem roku 1933 začaly přicházet do Evropy americké filmy s Fredem Astairem, chodil jsem na ně stejně nadšeně jako každý jiný student. Tehdy jsem se ovšem o muziku příliš nezajímal a nehrál jsem také na žádný nástroj, jen jsem to měl rád. Když jsem pak v roce 1937 dokončil střední školu, začal jsem studovat na akademii výtvarné umění. Po roce jsem se sešel s jedním Estoncem, který mi vykládal o Praze – je prý středem Evropy a v tamním uměleckém světě se toho hodně děje. A protože jsem navíc měl v Praze otce, tak jsem mu napsal a rozjel se za ním.

Přijel jsem však v dost nevhodné době, v roce 1938, a co víc, otec zakrátko odjel do SSSR a už se nevrátil. Já jsem zůstal v Praze sám, v cizím městě a bez znalosti češtiny. Studoval jsem na umělecko-průmyslové škole, živil jsem se kondicemi angličtiny a ruštiny a brzy jsem se také zapojil do studentského života. Hrával jsem trošku na kytaru, zpíval a také stepoval a proto mě moji přátelé jednou pozvali do Daliborky, abych tam na večírku něco předvedl. V té době tam hrával Emil Ludvík a ten za mnou druhý den přišel s Honzou Hammrem a že prý by potřebovali zpěváka. Protože to bylo příjemnější než dávat hodiny a muzika se mi také líbila, přijal jsem po menším váhání jejich nabídku a začal s nimi účinkovat na čajích v Lucerně. S Ludvíkem jsem hrál na kytaru a zpíval anglicky i česky; na desky Eta jsem s ním také nahrál několik skladeb jako Smutný je den, Slzy na poduškách a další. Ale čeština mi dělala potíže a to byl pak také v roce 1949, kdy se nesmělo zpívat anglicky, jeden z důvodů mého odchodu.“

S Ludvíkovým orchestrem spolupracoval Václav Irmanov až do roku 1941, kdy se tento soubor v Pardubicích rozešel. Ludvík si sestavil nový orchestr a kádr jeho bývalých členů se sešel v nově založeném Elit klubu, vedeném výtečným trombonistou Janem Čížem (zemřel později na tuberkulózu). Elit club hrál nejprve ve Zlíně ve složení K. Šidla (trubka), K. Balaš, O. Podhrázský (saxofony), J. Číž (trombón), L. Horčík (piano), J. Hammer (basa), M. Vrba (bicí) a V. Irmanov se Z. Vincikovou (zpěv). Ze Zlína se orchestr přestěhoval do pražské vinárny Akvarium v Metru. Repertoár byl poněkud jiný než u Ludvíka a hrály se více americké evergreeny, které však vzhledem k válečné situaci musel Irmanov zpívat česky. V roce 1942 místo Elit klubu vznikl nový orchestr Rytmus 42 s výraznějším zaměřením na improvizaci goodmanovského typu. Hráli v něm opět Horčík, Hammer, Vrba, na trubku D. Brož a na kytaru Václav Irmanov, který také zpíval a stepoval. V roce 1944 dokončil Irmanov studia a nastoupil jako „Totaleinsatz“ u Lucernafilmu do fotolaboratoří – tam také vystoupil jako zpěvák ve filmu Pancho se žení. Krátce byl ve vězení a po návratu se do konce války ukrýval.

Hlavní období Irmanovovy kariéry však nastalo až po osvobození. „Po válce jsem začínal s Kamilem Běhounkem – hrál tehdy s velkou kapelou v Plzni pro

Američany. Jednoho dne jsem od něj dostal lístek se slovy: Vašku přijed', ohromně se tady jí. Tak jsem tam jel. V té velké kapele hráli nejlepší pražští muzikanti – Verberger, Hammer a další. Většinu skladeb aranžoval sám Kamil. Zpíval jsem výhradně anglicky a zůstal jsem s Běhounkem celou jednu sezónu. V roce 1947 jsem nastoupil v Pygmalionu s Rytmem 47 a začal také spolupracovat s Karlem Vlachem. Protože jsem se však již hodně věnoval sochařině, neměl jsem na muziku dostatek času – tolik, kolik by bylo potřeba při spolupráci se špičkovým orchestrem. S Vlachem jsme účinkovali ve Fénixu, jezdili jsme na zájezdy a připravovali rozhlasové pořady.“

Mezitím ovšem natočil Václav Irmanov další snímky na Estu s orchestrem Ladislava Habarta (Candy, Solitude, Besame mucho). S Vlachem zase pracoval pro značku Ultraphon a natáčel většinou známé americké skladby nebo melodie ze současných filmů (Laura, Farář u sv. Dominika atd.). Irmanov však – i když zpíval poměrně hodně – se nikdy nestal profesionálním zpěvákem v pravém slova smyslu a sám se dnes netají názorem, že k tomu ani neměl potřebné předpoklady. „Nezapomenu nikdy na některé příhody, které jsou snad dnes legrační, ale tehdy nebyly dvakrát příjemné. Tak např. jednou jsem s Vlachem točil na pásek, kde se nic nedalo vygumovat. Když na mě přišla řada, začal jsem zpívat Irskou ukolébavku – najednou jsem však upozoroval, že něco není v pořádku. V tom jsem si uvědomil, že místo Too ra loo ra zpívám On the sunny side, kde začátek je dost podobný. Často jsem byl také nejistý v nástupech. Jednou se vysílalo zase přímo a Vlach mi oznámil, že budu dělat Lauru. Říkal jsem mu: Pane Vlach, raději ne, ale nedalo se nic dělat. Když přišel přechod na vokál, já jsem najednou nic neslyšel – a tak jsem začal recitovat Laura, it's the face in the misty light . . . a v první řadě přede mnou seděl Jirka Bažant a bořil se stále hlouběji do křesla. Karel Krautgartner za mnou začal hrát melodii, já jsem se chytil, ale musel jsem první část dorecitovat a pak teprve přejít na zpěv.“

Když se pak v roce 1949 nesmělo zpívat anglicky, domluvili jsme se s panem Vlachem, že toho nechám a na moje místo nastoupí Rudolf Cortés. Myslím, že to panu Vlachovi přišlo dokonce vhod, že přestal mít se mnou starosti. Já jsem totiž nikdy zpěv nestudoval, zpíval jsem především podle sluchu a něco jsem si také dost těžko pamatoval.“

Koncertem pro rozhlas v roce 1949 z divadla ABC skončila tedy definitivně pěvecká kariéra Václava Irmanova, zpěváka, který se na několik let stal hvězdou téměř proti své vůli. A i když dnes skromně říká, že v této oblasti nikdy mnoho neznamenal, jeho podíl na vývoji naší tanečno-hudby je neoddiskutovatelný. K mikrofonu se však přece jen ještě jednou vrátil – když Jan Hammer na jaře 1966 obnovil v Redutě ducha i hudbu dávného jazzového klubu Pygmalion. „Měly to být středy jednou za měsíc, při nichž se měla scházet naše generace. Už druhý pořad však dostal spád a natáčel to rozhlas. To nekorespondovalo s mými představami vystoupení v úzkém kruhu přátel – a proto jsem toho zase nechal a vrátil se jednou provždy do svého ateliéru.“

PETR TRAXLER / HEDA HOŠKOVÁ / JIŘÍ TRAXLER. SKIFFLE KONTRA.

FOTO PAVEL JASANSKÝ

BITVA NA KOPCI

✓
PŘIPRAVUJE
CINOHERNÍ
KLUB
✓
PRAZE

OSOBY:

OLIV
LUCINKA
FIDEL
✓
VIRZINIE

LADESLAV
SMOCEK

(Skřivani ve volné přírodě)

- Olin **Nezdá se to, ale je to štřeka. (Oddychování)**
- Lucinka **A Fidel žene jako blázen. Že jo? – Že jo, Oline? Slyšíš?**
- Olin **Slyším. Ještě pár metrů a jsme taky nahoře. (Oddychování)**
- Lucinka **Fidel už stejně stojí pod dubem.**
- Olin **Však to není závod, ale výlet. (Oddychování)**
- Lucinka **No vidíte, a jsme taky nahoře. (Dýchání po skončené námaze)**
- Fidel **Já jsem teda celá zchvácená. Viržinie taky, že jo? Ty jsi, Fidelu, měl nést to jídlo, a ne já. Nejsi ani pořádně udejchanej!**
- Lucinka **Ale jdi! Já jsem přece na leccos zvyklej.**
- Lucinka **Olin je celej mokrej, že jo, Viržinie?**
- Olin **Jak to? Já jsem to chtěl nést, ale tys mně to nechtěla dát, Viržinie je svědek!**
- Lucinka **Viržinie je celá nějaká divná. Není ti špatně, Viržinie?**
- Viržinie **Není.**
- (Skřivani)
- Lucinka **Panebože, to je rozhled! To teda stálo za to, děcka. To jsi měl, Oline, fantastický nápad, jet zrovna sem.**
- (Chvilí jsou slyšet skřivani vysoko v prostoru)
- Olin **Pořád se tu vyorávají třmeny a kosti.**
- Lucinka **To je zvláštní.**
- (Pauza. Skřivani v prostoru)
- Fidel **Dneska se povedla neděle, děcka!**
- Lucinka **Až na to, že sem jdou mračna.**
- Fidel **Támhle ty vzadu? Krajina je náhodou krásná, když jsou mračna.**
- (Skřivani)
- Olin **Že tu nepostavili hotel?**
- Olin **Je to stranou od hlavní silnice.**
- Lucinka **To je dobře, já stejně nemám civilizaci ráda. – A kdy se tu vlastně válčilo, Oline?**
- Fidel **Prosím tě, vždyť to Olin jasně v autě říkal!**
- Lucinka **To je možné, ale já jsem spala.**
- Olin **Helejte se, Viržinie sedí. Děcka, usadíme se, ne?**
- Lucinka **Já už začínám mít zase hlad. Není tam mokro, Viržinie?**
- Fidel **Prosím tě, proč by mělo být na vrcholu kopce mokro?**
- Lucinka **To promiň, ale pod stromem snad bývá aspoň někdy mokro, ne?**
- Fidel **Ale ne na kopci.**
- Lucinka **A že jseš tak pořád podrážděný, Fidelu?**
- Viržinie **Ne, Lucinko, je to úplně suchý.**
- Lucinka **(s heknutím usedne) Fakt! Ježíš, to je požitek! Ó, děcka!**
- Fidel **(vtípkuje) Jenom aby tam za chvíli nebylo mokro – na místě, kde sedíš!**
- Lucinka **To víš, Fidelu, to víš! Tu radost ti neudělám.**

- Olin Jenom škoda, že slunce nějak zalézá.
 Fidel Říkám, že sem jdou mračna.
 Lucinka I tak to byla skvělá neděle, že jo, Viržinie?
 Viržinie Úplně.
 Lucinka Dáš si víno, Viržinie? – Kdo má hlad?
 Fidel Já bych si dal víno.
 Lucinka Chce někdo šunku? Kdo chce šunku? Viržinie, máš hlad?
 Viržinie Nebudu jíst, Lucinko, děkuji.
 Lucinka Je ti špatně?
 Viržinie Není mi nic.
 Lucinka Tobě něco je. Nejsi nějaká našťvaná? Pořád mlčíš.
 Viržinie Asi nejsem na tyhle výlety zvyklá.
 Lucinka Já mám pocit, že jsi nějaká našťvaná. Napij se aspoň vína, bude ti dobře.
 Viržinie Je mi fakt dobře, ale teď nebudu pít.
 Lucinka Tak si vem aspoň kousek jídla, vždyť jsi nic nejedla.
 Viržinie Jseš strašně hodná Lucinko, ale nic nebudu.
 Fidel Unavuješ s tím svým žrádlem, Lucie.
 Viržinie Nebuďte na ni zlej, pane Zahrádko, Lucinka je hodná.
 Lucinka Zato Fidel nemá vychování.
 Fidel (se směje) Tak dobrá! Když ne, tak ne!
 Lucinka (naoko se zlobí) Au, au, nech si to, upadne to, já ti dám sama, ty seš tak... nemožný! Myslíš si, že když jsi byl tady nahoře první, že můžeš všechno.
 Fidel Prosím tebe, říkám, že mně námaha nic nedělá! Dej mi radši kousek šunky. Beztak jsi na tom žrádle hodiny v autu seděla.
 Lucinka Já ti dám, že seděla. Tak to nejez. Ukaž, já to dám někomu jinýmu. Oline? – On spí!
 Olin Nespím. Ale řídím, tak nebudu pít.
 Lucinka Já ti náhodou nabízím šunku. Fidel říká, že je spařená.
 Fidel Pozor! Já neříkám, že je spařená. Já říkám, že jsi na tom v autu dřepěla.
 Lucinka To je snad jedno, ne? Viržinie si musí myslet pěkné věci.
 Fidel Jestli vám to nevadí, sedíte v mraveništi, Viržinie.
 Viržinie Ó ano, to mi velmi vadí, pane Zahrádko.
 Lucinka Ukaž, to já si taky honem odsednu. (Hekne, jak si odsedá)
 Já jsem říkala, že když se bere jídlo, tak se má taky vzít s sebou děka. – Fuj, ti mravenci se přímo zrní.
 Olin Polejte je benzínem. Oni se svíjejí a hynou.
 Lucinka Jseš sadista, Oline.
 Olin Já to náhodou o sobě vím.
 Lucinka (se směje) Podívejte, jak se hned probudil! Honem utíkej pro benzín! Fuj, ti by se škvařili. (Ukazuje, že je jí špatně) Ue. Jseš děsný, Oline!
 Olin A co tuhleten žurnál?

- Lucinka Ježišikristel
 Olin Děcka, to skončilo –
 Lucinka Natrženou ledvinou. To přednáší pořád. A většinou vzdychky, když jim.
- Olin Nevěříš? Tak si teď hned pěkně otevřeme tranzistor! Je fotbal.
 Lucinka Opovaž se otvírat tranzistor! To je něco, co nesnesu.
 Olin (postupně se rozpaluje) Kameramanovi za to, že filmoval rvačku na hřišti, děcka, natrhli ledvinu. Říkám vám, ksichty jak nacisti, když vytloukali židovské obchody.
- Fidel Hele, Oline, pomalu. Já ten žurnál viděl taky. Stala se nějaká křivda a jim šlo o spravedlnost.
- Olin Komu ukřivdil ten kameraman, co tu rvačku snímal? Lidi snad potřebuji válku nebo co.
- Lucinka Ty jsi se zbláznil!!
 Fidel (vztekle) Blábolíš, člověče, úplný nesmysl!
 Lucinka (štěká) Kdo by, prosím tebe, chtěl válku! Chci já válku? Chci já snad válku?
- Olin Myslíte, že lidi chodí na válečný filmy proto, že nenávidí válku, jo? A co tohle?
 (Již chvíli je slyšet reportáž z fotbalového utkání, doprovázená mohutnou kulisou dramaticky povzbuzujícího davu)
- Lucinka A hned to laskavě ztiš! Jestli někomu něco natrhnou, já si to zejtra přečtu v novinách. A nepij, když máš řídit.
- Olin (unesen) Hra, činnost, kde jde o to, jestli přes vápennou čáru přejde nebo nepřejde –
- Lucinka (se směje) Já puknu.
 Olin Dutá, gumová koule, potažená zvířecí koží, končí natrženou ledvinou!
- Fidel Jseš naivní, Oline!
 Lucinka Děcka, nechme toho, a chlapi, už nepijte. Proč zrovna na výletech vedete učené debaty?
- Fidel Já to nezačal, já už nic neříkám.
 (Dlouhé ladění tranzistoru, které po chvíli ztichne. Ticho)
- Lucinka Umíte si představit, že za chvíli bude zase podzim? Že tohle listí nad námi opadá –
- Fidel Náhodou, na dubu se listí drží, i když zhnědne.
 Lucinka (po chvíli vzdychne) To je hrozné, jak to pořád letí.
 Olin To je fakt.
 Fidel Já se bojím podzimu rozumově, citově ho mám rád. Myslím ten raný podzim. (Dlouhý kašel. Pak znovu ladění tranzistoru, nakonec je slyšet reportáž z fotbalového utkání)
- Lucinka Já zavřu ten tranzistor, ano, Fideli?
 Fidel Proč se neptáš Olina? Není přece můj.
 (Někdo zavřel tranzistor. Pauza)
- Lucinka Je dusno, děcka. Nic se ani nehne. Jen pořád ty mravenci lezou. (Pauza)

- Fidel (vzdychne) Hergot, a lidí taky pořád přibývá. Je jich jako myši na podzim. Jako komárů.
- Olin Komáři nadělali silnice a zakouřený města —
- Fidel Ježíšikriste, děcka! Nalej mi ještě víno, Lucie, buď tak laskavá!
- Lucinka (vzdychne) Pořád piješ. (Nalévá)
A slunce už úplně zašlo.
- Fidel Blíží se bouřka, já to pořád říkám.
- Olin Aspoň nás to zabije.
- Lucinka Ty se rouháš, Oline. Ale v novinách čteš pořád, že někoho zabil blesk. Není bouřky, aby někoho nezabil blesk.
(Hřmění v dálce)
- Fidel (když je zase ticho) Já říkal, že se blíží mračna. Já to říkal hned.
- Lucinka Pojďme, děcka, pryč.
- Olin A třeba letí někde tryskáč. To nerozeznáš od hřmění.
- Fidel Tryskáče já přesně znám.
- Olin I tak, třeba nás to mine. Je to škoda jít tak brzy dolů. Silnice budou stejně plné.
- Lucinka Já se bojím bouřky ráda, ale doma.
- Fidel Helejte se na to listí. Zvedá se vítr.
- Olin Nedělej paniku, Fideli!
- Fidel Já dělám paniku?
- Lucinka Děcka, pojďme pryč, ta mračna jsou fakt hnusná. A začíná bejt tma!
- Olin Nezačínejme být hysteričtí, děcka.
- Fidel Kdo je tady hysterický?
- Olin Před chvílí nikdo nic nepozoroval; a teď najednou!
- Lucinka Blíží se bouřka, vždyť to vidíš!
- Olin Co vidím?
- Fidel Jde sem jasná bouřka, Oline. Nemluv nesmysly, že jsme hysteričtí.
- Olin Kdo bezpečně rozezná zahřmění v dálce od tryskáče?
- Fidel Já.
- Lucinka Oline, neprovokuj Fidela. Sám je podrážděnej.
- Fidel Já? Nejsem. To je omyl. Vůbec nejsem podrážděnej. Ale přece mi nebude někdo chtít dokazovat, že tamhleto, co se blíží směrem na nás, a co je černý jako bota, jsou já nevím, beránky; alespoň tohle bych si laskavě vyprosil.
- Lucinka Ale to nikdo neříká.
- Fidel Ne?
- Olin Ty jseš hned sarkastickej, Fideli, hned!
- Fidel To bych teda rád slyšel, co jsi asi, Oline, tvrdil! Asi jsi tvrdil, že sem jde tornádo a já jsem to přeslechl. Asi! A ty laskavě, Lucie, buď zticha, když chceš blábolit nesmysly. Asi jsem slyšel, že Olin jasně popel, že se blíží bouřka. A jestli jseš ještě tvrdší než tady ten dub, kterej je mimochodem ideální hromosvod jako každěj osamělej strom na kopci, tak to už není moje věc.

- Olin Hrom bije podle toho, jestli je v hloubce železo. Podle toho, co je v zemi. Bije třeba zrovna pod kopec, když to chceš vědět.
- Fidel Seš normálně magor, Oline. Hlavně nezapomeň, že tvrdil, že to sem nejde.
- Lucinka Fideli, už nepij! Pojd'te, děcka, jdem pryč a tebe tu necháme pod tím stromem, Oline, když říkáš, že to bije pod kopec.
- Olin Ne, Fideli, já jsem netvrdil, že to sem nejde, já jsem vlastně řek, jo – že se nedá říct, že to sem jde, to jsem řek. Že se nedá říct, že –
- Fidel Řek jsi, že se nedá říct, že sem jde bouřka, to jsi řek. Řek to, Lucie? Viržinie, vy jste to slyšela.
- Olin (zvýšeným hlasem, aby se přes ně dostal) Ale já jsem věděl, že je to černý! Ty mračna jsou černý!
- Fidel Neříkej!
- Olin Ale nedá se říct, že z toho bude bouřka. To jsem řek.
- Fidel Ano, to jsi řek. Jenomže já tvrdím, že to bude bouřka a pořádná.
- Olin Může se to rozehnat. Nebo nás to může minout.
- Fidel Minout!
- Lucinka Ne, děcka, pojd'me do auta a jedem pryč. Jakou to má cenu? Řekni taky něco, Viržinie? Ještě do toho stromu uhodí blesk. Vždyť je to nejvyšší bod v okolí, děcka.
- Fidel Já bych šel –
- Olin Tož pojd'me, já nikomu nebráním.
- Fidel Jenže podle Olina nás to může minout.
- Olin Může.
- Fidel Jenže já tvrdím, že nás to nemůže minout!
- Olin Co by ne?
(Zahřmění)
- Fidel (když hřmění doznívá) To nic, to jsou tryskáče.
- Olin Ale to nemusely bejt tryskáče.
- Fidel Tak co? Orchestr Karla Vlacha nejspíš. Oline, ty máš dneska teda den.
- Lucinka Děcka, pojd'me, zmokneme.
- Olin Já bych šel. Já neříkám, že tu musíme ztvrdnout.
- Fidel A proč, když nás to může minout? Teď bych rád věděl, proč?
- Lucinka Jste oba jako kluci.
- Fidel Ty nech ten svůj myší mozek raději na pokoji, buď tak laskava. Nebo si běž sama.
- Lucinka Teď na mě káplo. Čestné slovo, děcka, na mě káplo.
- Fidel Ale, ale, ale, ale. Jak na tebe mohlo kápnout, když nás to může minout. Podle Olina je to dusno severák.
- Olin Že sem jdou mraky, jsem nepopíral ani vteřinu. Jseš demagog.
- Lucinka Pojd'te, děcka, pryč, vy nemáte rozum! Tak, Oline, přiznej mu, že má pravdu. Vždyť zmokneme, že jo, Viržinie?
- Fidel Olin tvrdí, že nás to může minout. Já se tady cítím v bezpečí. To černý mračno není nic.

- Olin A i kdyby bylo já nevím jak černý, neznamená to ještě, že sem, hergot, já nevím, uhodí.
- Fidel Neznamená to vůbec nic. Naprosto nic. Když tohle lidi vidí, tak asi honem rozprostírají na březích řek deky a mažou se krémem. Však si tady na to počkáme!
- Lucinka Jseš blázen!
- Fidel Nikam se nehnem. Do půl hodiny máme všichni tady úžeh. Já to teda vydržím.
- Olin Já to taky vydržím. Ale nemá to cenu.
- Lucinka Já nevím, jestli se mám smát nebo brečet.
- Fidel Uděláš nejlíp, když budeš zticha, to ti říkám já.
- Lucinka Na mě už zase káplo. Vždyť už prší.
- Fidel Já tady zakazuju, aby se tady takhle mluvilo. To není déšť.
- Olin Já ne — tvrdím, že nebude bouřka, Fideli —
- Fidel Moment, ty jsi jasně tvrdil, že nebude. Tys to tady přede všema prohlašoval. Tyhle milostivý poznámky si nech.
- Olin Nech mě, hergot, domluvit.
- Fidel Promiň, tak si řekni svý.
- Olin Ne, prosím, jen mluv —
- Fidel Ne, řekni tedy svý, ale laskavě neuhejbej od toho, co jsi laskavě říkal, to laskavě ne.
- Olin Jak, neuhejbej? Já prostě říkám —
- Fidel — že sem neuhodí.
- Olin — že — hergot — já neříkám výslovně, že ne, to jsem nikdy výslovně neřek.
- Fidel Tak ne. Tak se aspoň výslovně nauč laskavě vyjadřovat. Abyš říkal věci právě výslovně.
- Lucinka Ježiš, tak už se na to vykašlete! Vždyť je vám oběma přes čtyřicet!
- Fidel Laskavě nebud' hysterická! Já, Oline, na rozdíl od tebe zase výslovně tvrdím, ano, to poznáme! A setsakramentsky! A taky výslovně tvrdím, že bude průtrž!! To tady slavnostně prohlašuju a všechny vás беру za svědka!
- Lucinka Ježiši, Fideli, neví! Tak pojď pryč, když bude průtrž!
- Fidel A blejskat se bude! A hrom jako bomby za války! Bouřka jako prdel, když to chceš vědět!!
- Lucinka Fideli!
- Fidel Ty holt, Oline, musíš mít svoje recht. Ty musíš mít vždycky pravdu.
- Olin Nechtěj po mně, abych řek, že to sem uhodí, to ne. Přesto, pojďte pryč!
- Lucinka Já se bojím!
- Fidel Dokud Olin nezmění svůj názor, já se odtud nehnu.
- Olin To je vydírání. Proč bych měl měnit svůj názor. Já říkám, pojďme pryč! Nemá to cenu. Já jsem neřek, že nebude bouřka.

- Fidel** Moment! Tak co jsi řek? Co jsi řek? Já tady chci okamžitě slyšet, co jsi řek!! A ty, Lucie a Viržinie, dávejte pozor. Protože já tady prohlašuju, že nemůžu zaručit, že mi Olin za pět minut nebude tvrdit, že já jsem tvrdil, že tenhle dub tady je sekvoj nebo slon!
- Lucinka** Viržinie, řekni jim aspoň ty, ať přestanou.
Olin Počkej! Hele, Fideli — —
Fidel Ne, ty řekni, cos řek!
Olin Řek sem, jo, že — že, rozumíš, já se nemůžu soustředit, že — rozumíš, že z toho nemusí být bouřka. To sem řek.
Fidel Ano, to si řek. Vlastně moment — ty si tvrdil, že nebude!
Olin To jsem teda netvrdil. Aspoň tohle ne.
Lucinka Mě už to unavuje.
Fidel (prchle) Tak jdi do prdele!!
(Olinovi) Dobrá, netvrdil. Co tvrdíš teď?
Olin Jak, co tvrdím teď? To, co na začátku. Hlavně, že sem nemusí uhodit. Na tomhle dubu nejsou nejmenší stopy.
Fidel Víš co? Nechme toho, já řek svý.
Lucinka Zablesklo se! Tamhle sjel blesk. Viděli jste to!?
Fidel To nebyl blesk, ale klikatej sluneční paprsek.
(Dlouhé, zlověstné hřmění)
Lucinka Fideli, copak jsi se zbláznil? Ježíšikriste, lidi, copak nemáte strach?
Fidel Já mám strach. Já se to nebojím říct. Ale Olin musí mít pravdu. Ať to odvolá.
Olin A co, prosím tě! Co bych měl odvolávat? Tvrdím, že tu nejsou stopy po blesku, a to je pravda! Tak co bych měl, prosím tebe, odvolávat? Co?
Fidel Nemáš kouska cti v těle, Oline.
Olin Tohle neříkej, Fideli, tohle neříkej. Takhle si dovolovat ke mně nesmíš!
Lucinka Ty tu sedíš, Viržinie, jako sfinga!
Viržinie A jak tu mám sedět?
Lucinka Jau!!!
(Zableskne se)
Já se bojím.
(Hřmění)
Poběžme k autu! Oline! Viržinie, proboha tě prosím!
Olin Teď nikam! Jestli je něco nebezpečného, tak to je utíkat po otevřeném poli!
Lucinka (vzlyká) Proč zahazuješ tranzistor, Oline? Vždyťs ho rozbil!
Olin Jestli do něčeho bije blesk, tak do kovu. Zahod'te mince!
Lucinka (vzlyká) Dyť já nemám ani floka. Mohli jsme sedět v autu.
Fidel To jsme mohli.
Olin Do auta může taky uhodit.

OBSAH REPERTOÁRU MALÉ SCÉNY 1968

Aktovky, scény

Ableman P.: Je mrtva 7/14
Johnson 7/12	Donleavy J. P.: Knokaut 9/14
Bradford R.—Drobná J.: Černošský Pánbůh
a páni Izraeliti 2/3	Guyan A.: Mágové 11/15
Camí P. H.: Odhalení, které přišlo pozdě
1/3	Mrožek S.: Voda 4/7
Opílcovo dítě aneb Malý mstitel 1/1	Obaldia R.: Eduard a Agrippina 6/11
Robinsonova láska aneb Pátkova oběť
1/8	Osgood L.: Tah věži 3/14
Syn Tří mušketýrů 1/4	Potter S.: Jak se dělá koktailový večírek
10/10
Věno osiřelé dívky 1/7	Škvorecký J.: Provedení zkoušek Fučkova
odznaku 8/10
	Wall B. V.: Habilitační vražda 5/10

Profily zpěváků (Jaromír Tůma)

Adamo Salvatore 7/16	Monkees 6/16
Černoch Karel 5/22	Ofarimovi Ester a Abi 8/18
Donovan 4/20	Olympic 10/20
Fame Georgie 9/26	Sonny & Cher 3/38
Humperdinck Engelbert 1/38	Spálený Petr 2/13
Lulu 12/14	Springfield Dusty 11/30

Historie psaná písničkou (Stanislav Titzl — Karel Srp)

Dvorský R. A. 11/8	Průchová Vlasta 3/6
Kavka Arnošt 7/4	Salačová Jiřina 5/6
Muff Tino 1/20	Vincíková Zdena 9/10

Portréty skladatelů a textařů

Basler Dalibor 4/III. str. ob.
Hannig Petr 1/III. str. ob.
Jakoubek Jaroslav 7/III. str. ob.
Korda Jan 8/III. str. ob.
Kraus Ronald 11/III. str. ob.

Marat Zdeněk 3/III. str. ob.
Moravus Ivo 12/III. str. ob.
Svoboda Luboš 6/III. str. ob.
Volejníček Drahoslav 5/III. str. ob.
Vrba Pavel 9/III. str. ob.

Vystavuje ...

Borkovský Ladislav 7
Born Adolf 9
Fischer Hans 6
Flora 3
François 11
Henry Maurice 8

Chaval 1
Jelínek Jiří 12
Kantorek Pavel 10
Průšková Eva 2
Steiger Ivan 4
Ševčík Václav 5

Povídky

Allais A.: Hledání neznámé 4/18
Proti psům 4/15
Templáři 4/12
Upřesněná historie 4/17
Averčenko A.: Otec 1/34
Böll H.: Pijácká 3/36
Dessi G.: Black 2/29
Farjeon J.: Lékařský nález: srdeční mrtvice 10/16
Greene G.: Trapná nehoda 6/1
Hendrych M.: Jak napsat životopis 2/1
Hlinomaz J.: Zamysleme se 7/1
Kusenberg K.: Příběh z květinového města 7/30
Mikes G.: Jak nic nevěděť 9/45
Jak si hleděti svého 9/45

Novinářství anebo Svoboda tisku 9/44
Morrow S.: Pension paní Marblové 11/1
Munro-Saki: Ztracené batole 8/1
Nepil F.: Postavím schody do nebe 3/3
Proč se hledá chalupa 3/1
Podaný J.: Ševcovna 9/1
Saroyan W.: Kočka 10/1
Smith P. C.: Sousedé 12/1
Svěrák Z.: Cimrman loutkář 5/42
Thurber J.: Medvědi a opice 5/2
Mírumilovný mungo 5/1
Traxler J.: Sociologický výzkum českého středověku 2/44
Vacca R.: Náhlý útok Tatarů 7/10
Víme, že jednáme o vlastní vůli, a vy? 7/10
Zákaz zbytečných rozhovorů 4/1

EX

Alarich: Medicina v županu 10/4
Bass E.: To Arbes nenapsal, Vrchlický ne-
básnil 12/8
Hašek J.: Moje zpověď 6/8

Poláček K.: Ze soudní síně 4/10
Rada V.—Žák J.: Z tajností žižkovského
podsvětí 2/18
141 soudniček 8/8

Verše

Biebl K.: Na skle dveří 3/12
Carnivali E.: Z malých básní 1/12
Fort P.: Osudná píseň 1/13
Frič J.: Věta Pythagorova 6/6
Gellner F.: Píseň zhýralého jinocha 4/6
Halas F.: Léta 5/4
Hořejší J.: M 8/6
Hrubin F.: Píseň 9/9
Kainar J.: Ve vedlejší domě 11/6

Mikulášek O.: Láska 12/6
Morgenstern Ch.: Dva oslové 2/17
Rexroth K.: Manželské blues 1/11
Seifert J.: Rozhovor 2/20
Skácel J.: Co radí princezna Čau 10/8
Stampa G.: * * * 1/14
Toman K.: Píseň 7/9
Tiou-ling Č.: Co jsi mě opustil 1/12

První řádky

Mandl J.: Naděje 10/47
Kropík F.: Interpunkce 6/44

Pokorová J.: Tak proč...? 7/46

Písňe

Bancopagni, Fontana, Pes—Fiala J.: Parte
na prodej 1/28

Barták I.: Zmoklej kluk 6/36

Bastler D.—Babula: V.: Až únavou 4/48

Bárta F.—Grym P.: Melancholické blues
2/21

Bárta F.—Svoboda P.: Já čekat neumím

2/23

Už se tmí 2/22

Berry, Maurice, Gibb—Fikejzová J.: Massa-
chusetts 10/45

Brabec J.—Aplt J.: Ruku dej mi 5/10

Brabec J.—Grossmann J.: Co jsem všechno
ztratila 2/38

Pratety 2/42

Burton B.—Grossmann J.: Drahý můj
10/41

Calander, Murray—Vrba P.: Tak už pojď!
10/44

Calva, Arcusa—Fiala V.: Lá — la— la
12/23

Černocká P.: Ovečka 1/44

Černocho K.—Žák P.: Docela obyčejná písňe
10/35

Stůj, občane! 5/25

Zrcadlo 5/26

Donida, Mogol—Rössler I.: Utíkej 10/43

Drobaý M.—Borovec Z.: Pámbuví 1/32

Dudek J.—Borovec Z.: Bělásek 1/37

Dyk V.: Zloděj 4/40

Dyk V.—Grym P.: Potichu usnám 4/41

Dyk V.—Huja M.: Starý dub 4/38

Dylan B.—Fischer I.: Ten vítr to ví 12/43

Fořt P.—Vršek E.: Král 11/38

Fořt V. E.: Sosna 9/31

Gondolán A.: Duj-duj 8/42

Ša-la-li 11/39

Hammer J.—Hořec J.: Docela všední oby-
čejný den 3/9

Hanák M.—Kraus R.: Přijela k nám pouť
11/48

Hannig P.: Poslouchejte všichni lidé 1/48

Hannig P.—Konstantin J.: Stuzku ti kou-
pím 1/43

Hannig P.—Svoboda P.: Koupím si nové
boty 1/45

Namaluj mne 12/26

Hapka P.—Vrba P.: Žít, jen žít 12/21

Hazlewood L.—Fiala J.: Š—š—š 7/26

Hazzard T.—Karšay A.: Ha-ha, praví klaun
7/29

Hádl V.—Markov P.: Cesta k horám 9/43

Ingríš E.: Niagara 7/22

Jakoubek J.—Hous J.: Hleďte se mnou
7/48

Janda P.—Chrastina P.: Báječné místo
10/30

Jen Bůh ví 9/32

Krásná neznámá 10/31

Modravý mámení 4/34

Nekonečná cesta 11/46

Tragédie bohémova 9/33

Zahod lásku 9/34

Jindra A.—Fischer I.: Až ty a já 11/40

Jurist Ríša—Jurist Ruda: Letí šíp 11/14

Jürgens U.—Štáidl J.: Vítám vítr v údolí
12/22

Jürgens U.—Vrba P.: Proč odmítá slunce
pálit? 3/27

Kafka M.—Dusil V.: Pošlu dopis bez razít-
ka 1/26

Kafka M.—Štuka I.: Čekání 4/44

Kahovec K.—Plicka I.: Co skrýváš v očích
11/37

Paní v černém 10/40

Poprava blond holky 10/39

Svou lásku jsem rozdal 10/38

Kapitán Kid: Krinolína 8/39

Savana 8/38

Kavka A.—Moravec J.: Šeptám do ouška
7/8

Kennedy J., Carr M.—Rada P.: Jak předlož-
ský sníh 9/38

Klein L.—Rytíř Z.: Telefon 64650 7/21

Klempíř J.—Aplt J.: Cyrano 8/45

Klempíř J.—Vrba P.: Lipovou alejí 4/36

Klipec M.: Vraťte mi lásku 12/27

Korbař L.—Čepelka M.: Ještě věřím 6/29

Korda F.—Korda J.: Až ztichnou bílé skály
5/36

Kratochvíl J.—Fiala J.: Teď už to víš 8/46

Krejča P.—Štáidl J.: Plakalo bejby 4/28

Krotíl Z.—Krečmar E.: Mé šaty 4/30

Kryl K.: Buffalo Bill 8/36

Pieta 11/44

Písňe pro bílbouna nejapného 8/37

Kunst S.—Nádvořník B.: Tichý noční dešť
7/36

Lennon J., McCartney P.—Krečmar K.:
Peuny Lane 9/30

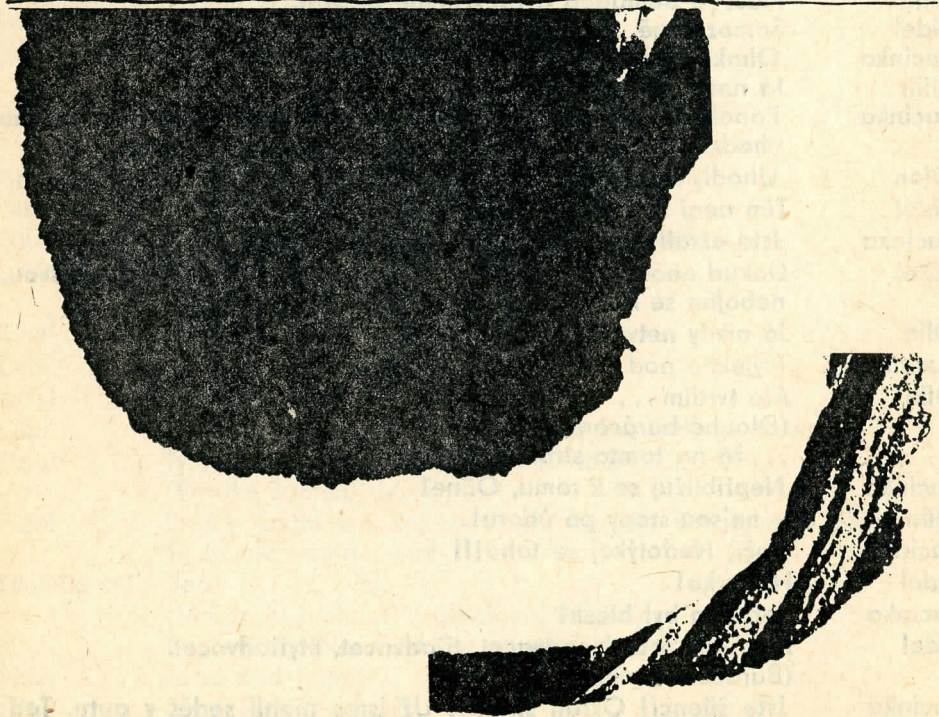
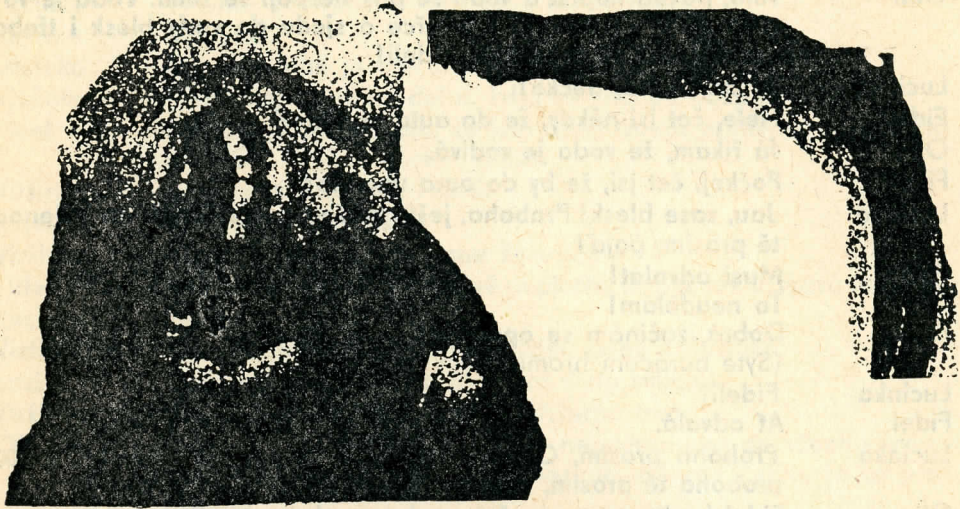
Machek M.—Pospíšilová E.: Toulavé boty
4/31

Marat Z.—Borovec Z.: Dejte mi kousek
louky 7/34

Jestli teskníš 7/30

To se nikdo nedoví 10/36

- Marat Z.—Fischer I.: Když slunce klouže
k západu 2/32
- Marat Z.—Krečmar E.: Mám čekat? 3/48
- Marat Z.—Vrba P.: Hlavu mám těžkou
3/33
- Koleda 3/34
- Nač si lhát 3/32
- Úsvit 3/35
- Mardel G.—Borovec Z.: Říkal, že ne 5/41
- Michajlov A.—Krečmar E.: Na co tě mám
5/38
- Šlechtici 6/28
- Ten zlej páv 10/42
- Mikolášek B.: Dobrý den 11/34
- Dopis 12/32
- Moravus I.—Kraus R.: Láska mraky nevidí
12/19
- Moravus I.—Rada P.: Trápení 12/48
- Mošna A.—Korda J.: Už nejsi Nevado 8/48
- Mucha P.: Řeka hučí 7/23
- Nikodem B.—Hořec J.: Dobrou noc, pane
Mozarte 12/18
- Oliva J.—Navara F.: Pošlu ti psaní 6/37
- Skleněný večer 3/43
- Oliva J.—Parohová V.: Rád se toulám
- Oliva J.—Svoboda P.: Když nad mraky
blankyt zlatné 7/24
- Prsten z bronzu 3/42
- Ondráček B.—Borovec Z.: Nebude-li on
7/27
- Ondráček B.—Fischer I.: Pojď se mnou,
láska má 5/39
- Ondráček B.—Krečmar E.: Angela 9/39
- Vstávej 3/26
- Ondráček B.—Rytíř Z.: Hou, hou 10/37
- Ondráček B.—Schneider J.: Hej, pane za-
jící 4/43
- Namaluj dešť 6/27
- Příboj 4/42
- Ondráček B.—Vrba P.: Lampa 9/48
- Peir Z.—Fischer I.: Lovecká 3/29
- Pokorný V.—Mládek: Šumění deště 5/9
- Popelka V.—Fiala J.: Klobouk 12/36
- Popelka V.—Zikán M.: Začínám žít 1/27
- Popp, Cour—Fikejzová J.: Má láska je bílá
10/46
- Prkno E.: Escalona 4/35
- Procházkva S.—Kraus R.: Za rok, zítra, dnes
9/42
- Putnam C.—Novák P.: Víím, že jen sním
7/28
- Reed L., Mason B.—Sypěnová R.: Poslední
waltz 8/41
- Reed L.—Štaidl J.: Mám tě rád víc než dřív
9/35
- Reimann—Jurist R.: Jarní sluníčko 1/22
- Rezső S.—Dubský V.: Smutná neděle 9/13
- Rimon J.—Nádvorník B.: Pomeranč 7/37
- Rogers, Wheeler—Grossmann: J.: Jackson
2/40
- Ryvola M.: Trail to Island 8/40
- Satoranský J.—Hanzlík J.: Sen 1/23
- Skoupý—Korda: Vlajka 6/42
- Sluka L.—Čepelka M.: Půnoční uspávanke
6/40
- Smékal M.—Fischer I.: Ten pátý 2/31
- Srniec J.—Černý R.: Hledala mě 1/24
- Srniec J.—Černý J.: Nenech mě spát 4/37
- Svoboda L.—Svoboda Z.: Cestou 6/48
- Jákobův žebřík 6/30
- Svoboda K.—Černý R.: Hádej mi z ruky
2/12
- Svoboda K.—Rytíř Z.: Dobrá zpráva 8/43
- Písmo maličký 2/33
- Poslední prázdniny 5/37
- Vzdálený hlas 2/48
- Zimní království 8/28
- Šenk R.—Kraus R.: Kde bydlí smích 9/41
- Štaidl L.—Černý R.: Dlouhá báj 3/45
- Kříž z kaktusů 8/44
- Vetešník 1/42
- Štědrý I.—Čepelka M.: Pinovou 7/25
- Štědrý I.—Pick J. R.: Skloňování 6/39
- Štědrý I.—Kraus R.: Zaprášené vzpomínky
12/20
- Traxler J.—anonym: A když se ozve píská-
ní kosa 8/32
- Ten den, kdy vás nesmím vidět 1/18
- Traxler J.—text středověký žákovský: Po-
pěvek 8/34
- Traxler P.—Traxler J.: Statný rytíř
s pannou svěží 1/16
- Trnka F.—Čort V.: Faeton 12/33
- Trnka F.—Navara F.: Roxana 1/29
- Türbach J.—Kraus R.: Pikovický pacifik
6/41
- Uhlíř J.: Chtěl bych být poslední 6/31
- Uhlíř J.—Čepelka M.: Chodí nocí 5/29
- Vašek E.: Můj sen 2/35
- Vašíček T.—Vrba P.: Až půjdeš ráno ulicí
11/43
- Veselý O.—Jemelka F.: Válka je vůl 11/36
- Vitásek F.—Žebrák: O: Ožeň se 5/28
- Volejníček D.—Čort V.: Lotova žena 5/30
- Volejníček D.—Nekuda L.: Píseň o starém
hradu 5/48
- Wynne, Roberts—Grossmann J.: Bez cíle
bloumat 2/37
- Zajíček L.—Huja M.: Houpací židle 3/30
- Zmožek J.—Nekuda L.: Dovolená s Mahu-
lenou 10/34
- Americká lidová: Jack O'Diamonds 11/42
- The Cowboy 11/41
- Ruská lidová — Aplt J.: Konec karnevalu
3/28
- Ruská lidová — Ficher I.: Nechoď dál
8/30
- Z dílny Goldens: Černí mniši 4/33
- Chuligáni 4/32

Fidel Už jsi viděl, aby do auta uhodilo? Já teda ne. A nepamatuju se, že bych o tom něco čet. Auto má izolovaný pneumatiky. Pneumatiky auto izolujou.

Olin Ano, pokud neprší a voda se pak nespojí se zemí. Voda je vodivá. Když se koupeš v bouřce a sjede do vody blesk i třeba opodál, tak tě to zabije, Fideli!

Lucinka Mlčte, mlčte, děcka!

Fidel Hele, čet jsi někdy, že do auta uhodilo?

Olin Já říkám, že voda je vodivá.

Fidel Počkej, čet jsi, že by do auta uhodilo?

Lucinka Jau, zase blesk! Proboha, ještě můžem pryč! Fideli, na kolenou tě prosím, pojď!

Fidel Musí odvolat!

Olin To neudělám!

Fidel Dobrá, začínám se opalovat!
(Syté burácení hromu)

Lucinka Fideli!

Fidel Ať odvolá.

Lucinka Proboha prosím, Oline, odvolej. Já se strašně bojím! Olinku, proboha tě prosím, odvolej!

Olin Fidel je demagog a překrucuje pravdu.

Fidel Samozřejmě.

Lucinka Olinku, kloučku! Já tě prosím, pojď!

Olin Já nevím, to prostě nejde!

Lucinka Panebože, už leje. Mám vlasy celý zničený. — Do toho stromu uhodí. Uvidíte, že uhodí! Jsme na kopci pod stromem!

Olin Uhodí, neuhodí. Už tu stojí staletí.

Fidel Tím není řečeno, že do něj mockrát neprásklo.

Lucinka Jste ožralí! Proč neutikáme, proboha, pryč?

Fidel Dokud neodvolá — setrvám až do konce. To přísahám na svou, nebojím se říct, důstojnickou čest!

Olin Já nikdy netvrdil, že není bouřka!

Lucinka (vyjekne pod dojmem z blesku) Jau!

Olin Ale tvrdím . . .
(Dlouhé burácení hromu)
. . . že na tomto stromě, na této kůře —

Lucinka Nepřibližuj se k tomu, Oline!

Olin — nejsou stopy po úderu!

Lucinka (ječí) Nedotýkej se toho!!!

Fidel Hysterko!

Lucinka Ježíš, to byl blesk!

Fidel Jednadvacet, dvaadvacet, třiadvacet, čtyřiadvacet.
(Burácení hromu)

Lucinka Jste šilenci! Ožralí šilenci! Už jsme mohli sedět v autu. Teď leje.

Fidel Odmitám osočování z opilství!
Olin Počkat, počkat, Luci! Nesmíš teď utíkat na poli! Já za to nemůžu, já to nechtěl.

Lucinka Viržinie, proboha, copak tobě nic nevadí?
Viržinie Ale vadí.
Lucinka Copak i tobě je všechno jedno?
Viržinie Není. Ale co mám dělat, když se začnou dospělí urážet?
Fidel Viržinie, já prohlašuju, že jste afektovaná, protivná, namyšlená mužatka, když to chcete vědět!

Viržinie Ano, a vy jste muž, Fideli.
Fidel Vás prostě nesnáším.
Viržinie To vám ráda věřím, pane Zahrádko.
Fidel A do našich věcí se laskavě nepleťte. Buďte tak laskavá laskavě.
Lucinka Fideli!
Viržinie (se zle směje) Já se vynasnažím, pane Zahrádko.
Lucinka Ty se směješ, Viržinie, ale není ti do smíchu.
Viržinie Není. Zvlášť když je taková příšerná tma.
Olin Blesk je výboj! Všechny výboje nemohou sjet do všech vyvýšených míst. To se ještě nikdy nestalo, děcka! Věřím, že to přechkáme.

Lucinka (po blesku) Jau!
Fidel Jednadvacet, dvaadvacet, třiaadvacet –
 (Žuch – dlouhé, syté burácení oblohou)

Lucinka (po blesku) Juj!
 (Žuchnutí a burácení)

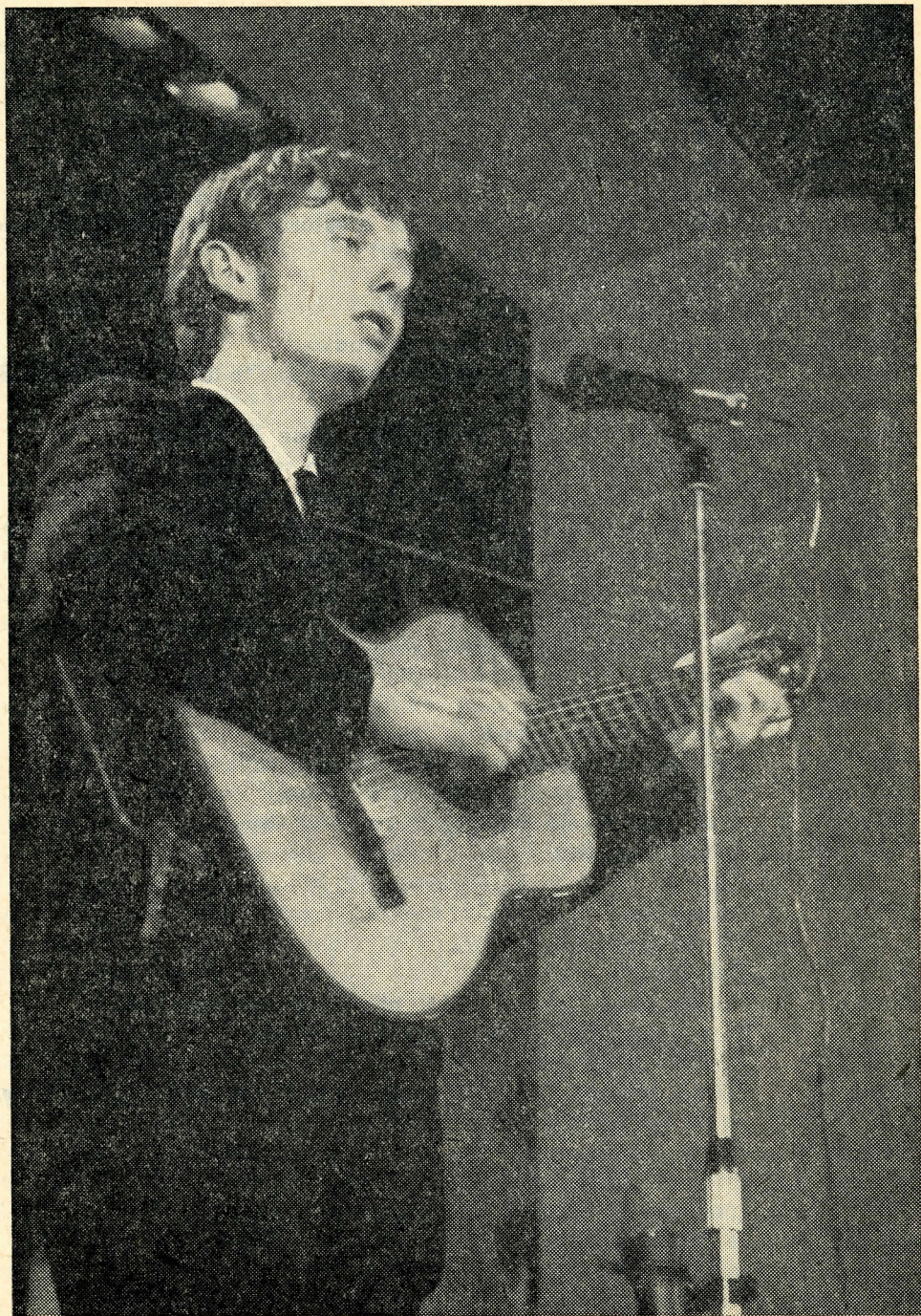
Fidel Dvě stě metrů! Nebeské dělostřelectvo pálí.
Lucinka Děcka! Chceme přece zpátky do Brna.
Olin Zvuk urazí tři sta dvacet pět metrů za vteřinu.
Lucinka (po blesku) Jau!
 (Žuch)

Fidel Až odvolá.
Olin Tři sta metrů.
Fidel Dvě stě.
Olin Kdybys věděl, že sem uhodí, nikdy bys tady nesetrval.
Fidel Ty mrzáku! Sem teda uhodí, ti říkám já.
 (Prudké šumění deště)

Fidel Průtrž, kryjte se! Ženám rozděl noviny, Oline, jako pláštěnky. Je to ale sranda, co?

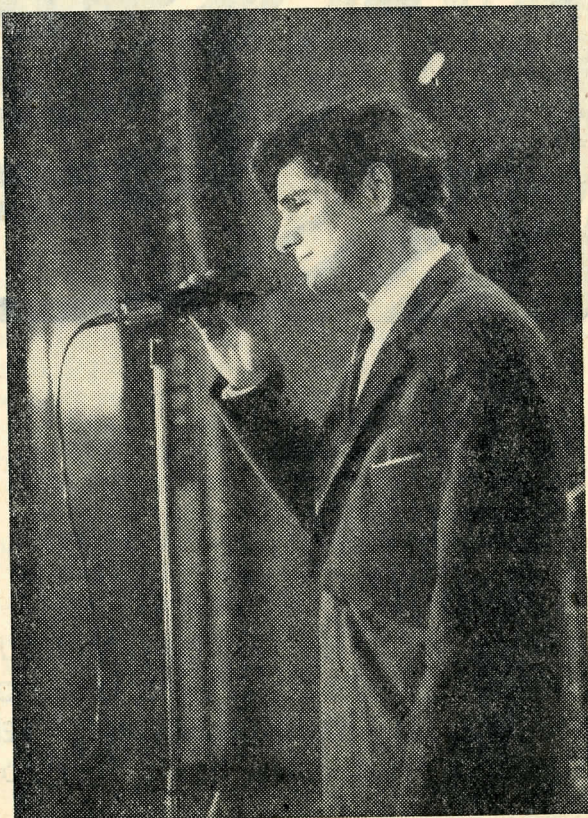
Lucinka Jau!
 (Mohutné žuchnutí a burácení hromu)
 (na pokraji pláče) Já vás neopustím, chlápci.

Fidel Je to nad náma.
Olin (tiše) Já to nechtěl.
 (Je slyšet průtrž mračen, jejíž zvuk se nakonec vytratí).

Jihlava 1968

CELOSTÁTNÍ SOUTĚŽ NEJLEPŠÍCH AMATÉRSKÝCH ZPĚVÁKŮ. I. CENA
VLADIMÍR ČÁP, II. CENA VALERIE ČIŽMÁROVÁ, III. CENA SPIROS KULURIS

DO DVOU LET SE PRÝ URČITĚ ROZPADNOU, VINCE MELOUNEY CHCE ODEJÍT UŽ V BRZKÉ DOBĚ, BARRY GIBB HO MÁ NÁSLEDOVAT. ZATÍM VŠAK JSOU TU A LEGENDA NEKONČÍ – BEE GEES SE STALI VELKÝMI IDOLY BEATOVÉ SCÉNY A ZÍSKALI SI MILIÓNY PŘÍZNIVCŮ NA CELÉM SVĚTĚ.

Když se člověk domnívá, že již dospěl a že něco umí, začne ho mapa světa lákat na cesty, tam, kde se talent dvojnásobně cení. Když se skupina Bee Gees objevila s písní Spicks and Speck na prvním místě australského žebříčku, byla to pro ni výzva k balení kufrů. Každou skupinu této hudební oblasti jako magnet přitahuje Anglie, země Beatles a Rolling Stones, metropole, odkud se pop music nejlépe exportuje do celého světa. V Anglii získali Bee Gees výhodný kontrakt s firmou Polydor, s písní Spicks and Specks (která na naší Houpačce vešla ve známost pod titulem Co mi zůstalo a jejíž českou verzi Sto kouzelných slok natočil Karel Černoch) však uspěli jen v Holandsku. To bylo v březnu 1967, o měsíc později však vyšla další deska New York Minig Disaster 1941 a ta se už objevila v britské Top Twenty stejně jako v americkém žebříčku. O Bee Gees se začalo mluvit a jejich popularita začala závratně růst.

Ted' je však na čase udělat výlet do historie Bee Gees. Název skupiny pochází ze spelování iniciál B. G., které patří leaderovi a hlavní hvězdě skupiny Barrymu Gibbovi. Barry Gibb se narodil 1. 9. 1947 v Douglasu na britském ostrově Man, který tak hrdě hájí svou autonomii v rámci britského království. 22. 12. 1949 přišla na svět dvojčata Robin a Maurice a trio bratrů Gibbů začalo zdárně spět ke svým budoucím kariérám. Už v roce 1955 totiž Gibbové vystupovali v manchesterském divadle Gaumont. O tři roky později se však rodina rozhodla emigrovat do Austrálie a v roce 1960 už trio vystupovalo každý týden v australské televizi v televizním seriálu Anything Goes, nazvaném podle známé písně Cole Portera. Prvou desku vydali Bee Gees v roce 1963, jmenovala se Three Kisses of Love a nebyla neúspěšná. Následovala celá řada snímků: Timber, Claustrophobia, Wine and Women, I Was a Lover and a Leader of Men atd. To už se skupinou spolupracoval bubeník Colin Petersen, rodilý Australan, bývalý dětský filmový herec a člen přední tamější skupiny Steve and the Board.

Bee Gees někdy tvrdí, že měli v Austrálii celou řadu bestsellerů a byli tam tedy skupinou No. 1. Easybeats, další australská skupina, která přesídlila do Anglie, však o nich hovoří jako o skupině, která se výrazného úspěchu dočkala až v Evropě. Pravdu mají ti druzí – Easybeats jako australská odpověď na Beatles měli tamější scénu zcela ve své moci, o čemž svědčí pět písní na prvním místě Hit-Parade, kterého Bee Gees dosáhli až se skladbou Spicks and Specks. Je tedy ironií osudu, že Easybeats, kteří vystupovali na loňském bratislavském festivalu, se zdaleka neprosazují tak dobře jako ti, kteří v Austrálii stáli v jejich stínu.

Bee Gees tedy dali pátému kontinentu vale a začali sklízet smetanu v Londýně. Zde se k nim v květnu 1966 připojil další Australan, kytarista Vince Melouney (nar. 18. 8. 1945), takže konečné složení Bee Gees vypadá takto:

- Barry Gibb (21 let) – doprovodná kytara, piano, harpsichord
- Robin Gibb (19) – piano, kytara, autoharfa, melodia
- Maurice Gibb (19) – basová kytara
- Vince Melouney (23) – sólová kytara
- Colin Peterson (22) – bicí nástroje.

K tomu je zapotřebí uvést Barryho a Robina jako sólové zpěváky a Barryho resp. celé bratrské trio jako autorský team, který patří k nejsilnějším na světě.

Gibbové si nejen všechny skladby svého repertoáru píší sami, ale stačí jimi zásobovat celou řadu dalších zpěváků. Obvykle to vypadá tak, že Bee Gees si připraví nějakou novou píseň pro dlouhohrající desku, někdo je však v natáčení předběhne a tak musí komponovat znovu. Ale s nahrávkami jejich písní jinými zpěváky (jako je Adam Faith, Billy J. Kramer, Esther a Abi Ofarimovi, Gerry Marsden, Oscar, Souses Doucet, Dave Berry, skupiny Unit Four Plus Two, Los Bravos, Family Dogg) nejsou spokojeni, což je při jejich interpretační osobitosti pochopitelné.

Po písní o důlním neštěstí v New Yorku v roce 1941 vydali Bee Gees novinku *To Love Somebody*, která se stala velkým hitem v USA stejně jako další SP deska *Holiday* a kterou později převzala do svého repertoáru i slavná zpěvačka Nina Simone, a dlouhohrající desku *Bee Gees Ist*. To však se již nad osudy skupiny stahovaly mraky. Oba rodilí Australané dostali příkaz nejpozději do 17. září resp. 30. listopadu opustit zemi, protože nemají pracovní potvrzení od Přistěhovaleckého úřadu – do Anglie totiž přijeli jako turisté. Protože vystavení tohoto povolení může trvat až dva roky, začala velká diplomatická i fanouškovská kampaň na podporu Bee Gees. Ti již spekulovali s přesídlením do NSR nebo do Španělska, kde by povolení obdrželi ihned. Fanouškové demonstrovali, nosili ulicemi transparenty, připoutávali se řetězy k zábradlí Buckinghamského paláce, avšak marně. Nakonec Bee Gees zachránil špatný stav britského hospodářství. Velmi známý producent skupiny Robert Stigwood vypracoval spolu s personálem Polydoru přehled o devizovém přínosu Bee Gees pro Británii, který už v té době nebyl malý. Ministerstvo práce reagovalo okamžitým vystavením pracovního povolení!

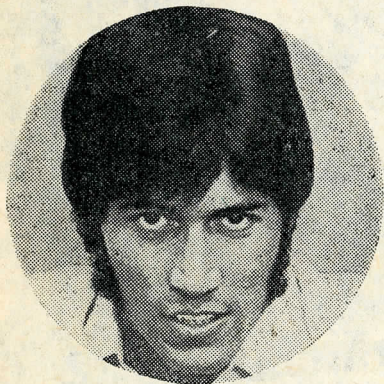
To už se na trhu objevila nová a dosud nejslavnější nahrávka Bee Gees – *Massachusetts*. Stylově ovlivněná hudbou country-and-western, zvýrazněná použitím velkého doprovodného orchestru. Ten se také stal nedílnou součástí Bee Gees a provází je i na veřejných koncertech, které davovou hysterií publika připomínají slavná vystoupení Beatles. Orchester zvýrazňuje sametový sound Bee Gees, lehké, jakoby nadýchané skladby, velice osobitě nazpívané, opatřené výraznými texty. Přes svůj jemný až klasicizující styl zakusili Bee Gees na počátku ostrou kritiku, která se s dalším vývojem ukázala neopodstatněna a proto již zcela umlkla: Že prý Bee Gees kopírují Beatles!

Po *Massachusetts* přišly další dva světové bestselery: *World a Words*, které např. svým prvenstvím v západoněmecké *Hit-Parade* potvrdily výsledky anket, podle nichž jsou dnes Bee Gees vůbec nejpoblárnější skupinou v NSR. Ovšem nemění ohlas mají i v USA, kde dostávají stejné honoráře jako svého času Beatles, v Anglii, kde díky jim obecnostvo znovu křičí na koncertech, v Japonsku, ve Francii, v Itálii i jinde, kde jejich desky patří k nejprodávanějším. Loňský rok přinesl skupině další bestsellery v podobě písní *Jumbo a I've Gotta Get a Message to You*, (která byla prvá v Anglii) a LP desek *Horizontal a Idea*. To už také skupina má za sebou dva televizní „specialy“ a připravuje se na natáčení svého prvního filmu *Lord Kitchener's Little Drummer Boy*, v kterém budou Bee Gees hrát vojenské hudebníky, zatažené proti své vůli do války. Film se bude točit v Keni.

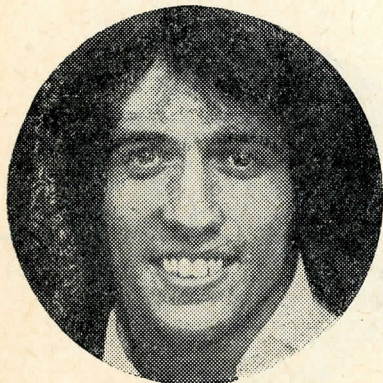
Kariéra vrcholí, obchod běží, vše tedy klape. Až na ty zprávy o možném rozpadu skupiny. Ale právě proto si musíme Bee Gees o to více „užít“ nyní.

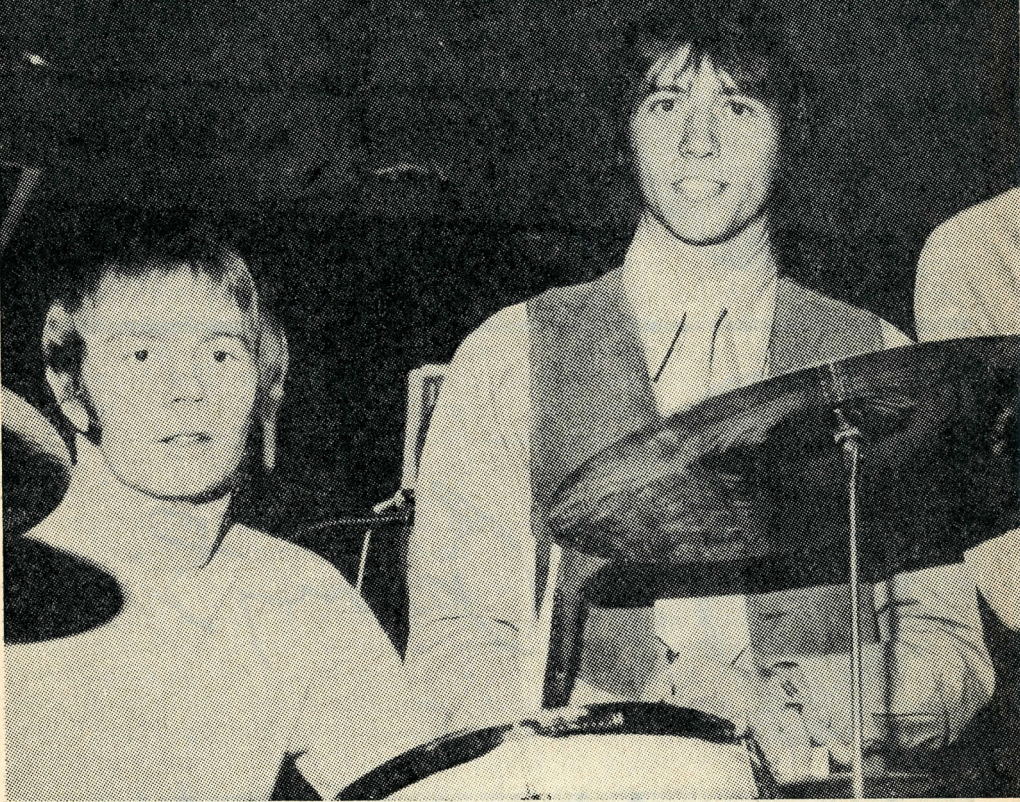
Robin Gibb

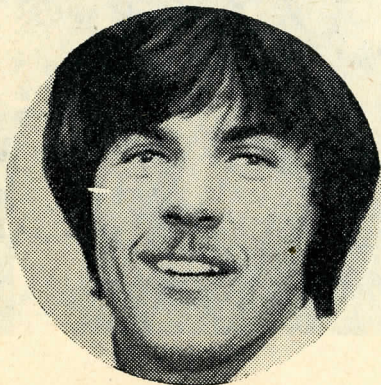
Barry Gibb

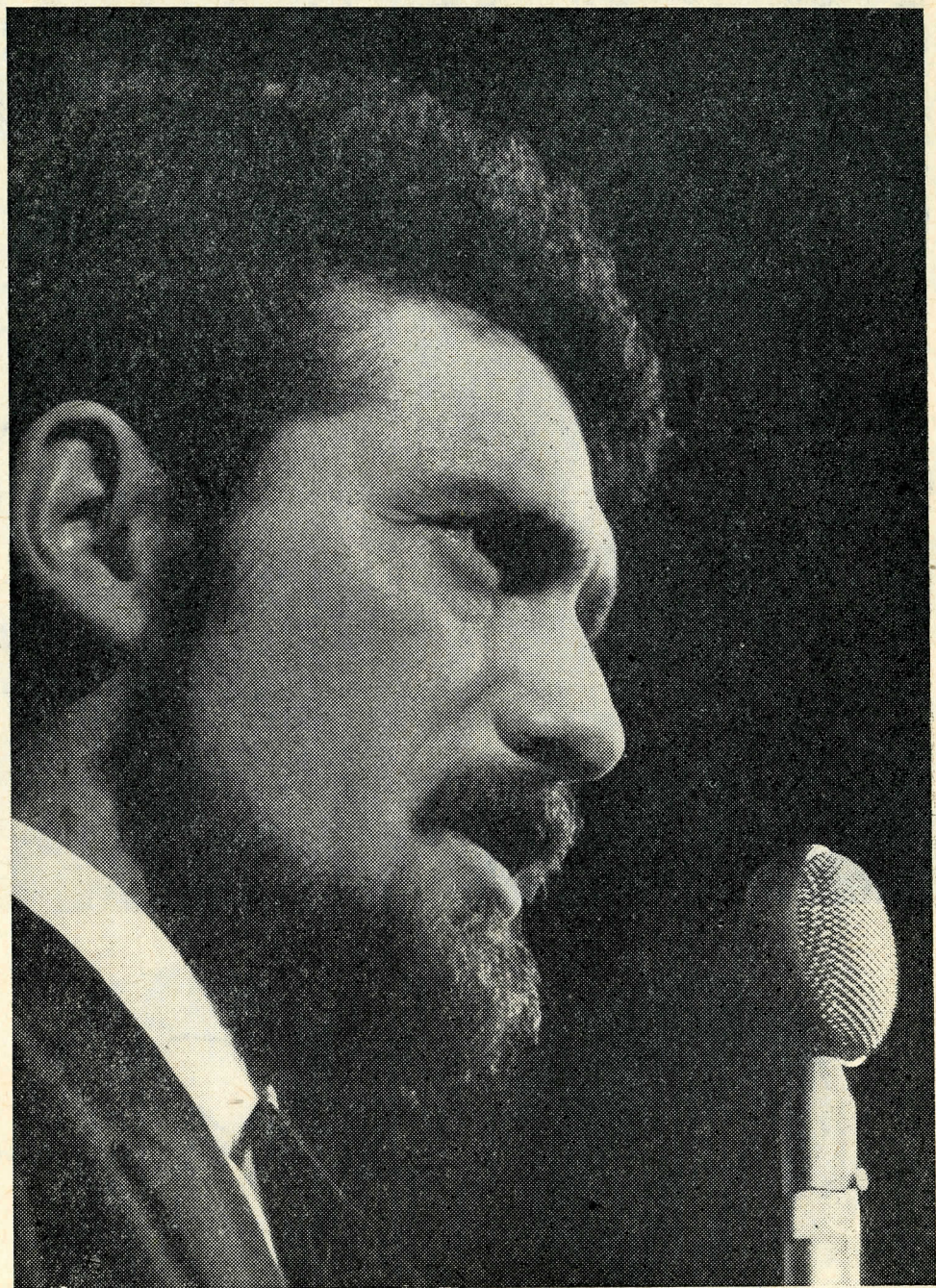
Maurice Gibb

Colan Peterson

Paul Young

Kotva na přídi

HUDBA: JINDŘICH BRABEC

TEXT: JIŘÍ APLT

ZPÍVÁ WALDEMAR MATUŠKA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA, 1968

FOTO VILÉM SOCHŮREK

F *Ami* *C*

Cesta končí, dál nic není, a za tvým oknem víc ne-vidím
vá-ní le-dě tá-ní jarní déšť říční proud to chci ti

Gmi *E^b* *G*

stín. Cesta končí, liché sně-ní, konec slov, konec
dát. Vprázdných dlaních ne-má stá-ní a- ni rým a-ni

C *F* *B^b* *F*

vět, co se změní... Tak tu stojím, k bílým bó- jím - chtěl bych
stesk a-ni přání.

Ami *Gmi* *C* *E7*

vést touhu svou, tam chtěl bych vést: touhu svou, co za to dám, ó, ó, ó.

A *Hmi* *A* *Hmi* *F^{#mi}*

Kotvu na přídi, lásko má, modravou plachtu a dým, tužku básní- ka,

C^{#mi} *D* *E* *A* *Hmi* *A*

lás-ko má, i ten rým, i ten rým. Racky nad hlavou, lásko má, horký den, pokojný

Hmi *F^{#mi}* *Hmi* *E7* *A* *D* *A* *A^bG* *F* *B^b* *F* *D.S.al F.* *C*

stín, tohle jen tobě, lás-ko má, rozdat smím. - Větrů

Písničky z filmu

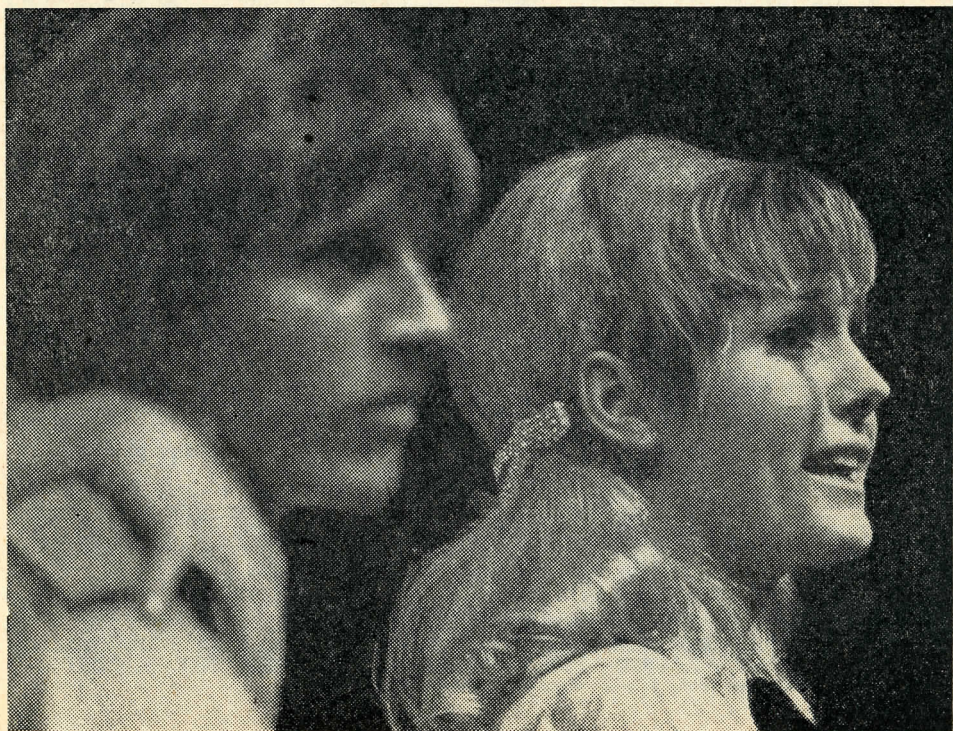
Šíleně smutná

princezna

HUDBA: JAN HAMMER ML. / TEXT: IVO FISCHER.

ZPÍVAJÍ HELENA VONDRÁČKOVÁ A VÁCLAV NECKÁR.

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Já už to vím

With a beat

Oba: A - á, á - á, á - á - á, Ona: Já už to vím, - já, vím, vím už,
 On: Já už to vím, - já, vím, vím už,

F7 B♭7 C Gmi C7 D7
 co to všechno zname - ná. - Už to vím, - já vím, - proč jsem
 co je láska jako trám. - Už to vím, - já vím, vím už.

F7 B♭7 C C Gmi B♭ F Gmi F C C
 veselá a bla - že - ná. Oba: A' - á, á - á, á - á - á, - á.
 jak je dobře, že tě mám. A

Oba: Pro nás mo - dré sne - be pa - dá, - všechno se dnes mů - že stá - át.
 E♭ A♭

Ona: Mně se lí - bí mít tě rá - da. On: Mně se lí - bí mít tě
 rád. - Oba: Já už to vím, - já vím, - vím už, co je láska jako trám!

C Gmi C7 D7 F7 B♭7 C
 - Už to vím, - já vím, - vím už, jak je dobré, že tě mám. -

C Gmi B♭ F Gmi F Gmi Dmi7 G
 A - á, á - á, á - á, á - á, á - á.

Jedním tahem

Rubato

C Hmi C D C Hmi C D

Dejte mi ma-lí-ři barvy všech druhů já bu-du do mraků ma-lovat du-hu.

Emi Hmi C D

Řekně-te básní-ci jak severš skládá? Ona mne o-na mne a-si má rá-da.

G a tempo G7 C

Já nejsem a-ni Le-o-nar-do a-ni Michel-an-ge-lo
neměi ni-kdy na-dá-ní mne ne-hýč-ka-ly u-mě-ny

D7 Am

pale-tu mám a-matérsky chudou ale když mne pa-ní Můza polí-bi-la na če-lo
z kreslení jsem vždycky míval pětky. Ale dneska vlastní duši kreslím fresky na stěny

D7 Dmi7 G7 C F C F C D F G7

rozhod jsem se skoncovat s nudou. Samým blahem jedním tahem srdce z lásky
fa-gu-le-mi slouží místo štětky.

F G C F C F C D F G7

ma-lu-ju-u-u-u pro-to-že já pro-to-že já pro-to-že já mi-lu-ju-u-u-a

C F C F C F

mi-lu-ju a mi-lu-ju a mi-lu-ju a mi-lu-ju a mi-lu-ju a ma-lu-ju a

C F C A^b7 F G

mi-lu-ju a ma-lu-ju. Já

C F C F C

mi-lu-ju a ma-luju a mi-luju a ma-luju.

Slza s tváře

Moderato

E7 Ami E7 C F

Sl-za stvá - ře pa-dá a té já se ptám: pročpak já, ač tak
ví - no chutná jak hřív - na a bílín, proč jen já jsem tak

Dmi G 1. 2. A7 Dmi

mladá, jen zár - mu - tek mám? Proč mi stín. Měl by v moli hrát klavír a
smutná a mám v du - ši

Ami Dmi Bb C Dmi G

vlát černý flór, v mé komn - tě znít jen cír - kev - ní chór. Proč mně

E7 Ami Emi C F Dmi

stá - ie stu - dí a tís - ní ten chlad a proč plá - čem se bu - dí - m, když

C Ami Tempo di bossa-nova Am7 D

mám krá - nu spát a spát. Kdo ten můj žal vylé - čí, - kdo má na bolest fáč,
Ami D pá - ní u - če - ní, Ami no nač, řekněte nač,

Ami Emi F#m7 Ami

- nikdo ji - ný nepřed - čí - ten můj zou - falý pláč, nikdo ji - ný nepřed -
L když se ve smích nez - mě - ní - ten můj žalostný pláč. Když se ve smích nez - mě -

Ami C F

čí můj pláč, můj pláč, ten můj smutný pláč. -
ní můj pláč, můj pláč, ten můj smutný pláč. - Nač jste,

12. Ami C F

ach, ouvej! Můj Bože! Můj Bo - že na ne - besích, nás už ten smutek dě - sí.

Ami Cm7 Ami

Já nevím jak říkám, já se snad u - vzly - kám. - -

Znám jednu starou zahradu

Moderato G G11 G

On: 1. Znám jednu starou za-hradu, kde hedvábná je tráva, má vrátka na pět
 2. V té zahradě je ná-hodou i studna s černou míří a stará vr-ba

zá-padů a mně se o ní zdá-vá. Tam ži-je krásná princezna, má o-pá-le-nou
 nad vodou, co v hla-dině se shlíží. Ten rybník a lo-dkou dřevěnou tu če-ká na nás

plet. Jen já vím, jak je lí-bezná. Tak neblázni a sed'. Ona: A a
 dva. Tak pojď a hraj si so-zyvěnou a zpívej to, co já. Vokál

On: A

G^b D^b F

Oba: A

F7 B^b 1. G7 2. G7

2. V té

F Gmi C F

The musical score is written on a grand staff with a treble clef and a 2/4 time signature. It features a melody line and a bass line. The melody line includes lyrics in Czech. The bass line includes chord symbols and some lyrics. The score is divided into two systems. The first system contains the first two lines of music. The second system contains the remaining lines, including a double bar line and a repeat sign. The tempo is marked 'Moderato'. The key signature has one flat (B-flat).

Kurýr

HUDBA: VLADIMÍR POPELKA

TEXT: JAN RŮŽIČKA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Dám pečeť kr-va-vou, pí-šu ti sám, to víš. Mou hlavu bolavou,
Má, hřebeň zubů dost zbývá, jich stále mín. Jed-nou mě chytí zlost
že ty jen lečiči smáš. lé-ka-řů po-ro-ta lá-me si hlavu dál
zanknu pak dvůr i sň. Jen bouchej na dveře, plá-čem co zmůžeš, vím.
ti ží mě sa-mota, jen kdybys umne stál. Kurýr ti
Ve sle-pé důvě-ře hídaj svůj vlastní stín. Ami B^b C7
víc a-si ne-poví, dál čekám v podkroví. Ty jdeš zase karty hrát. Každý mi
rád jistě dosvědčí, sobec jsi, největší, lhář, co říká: „Mám tě rád.“ Fine
Umru a zů-staneš sám. Je ti to fuk, to já znám! Ku - rýr ti
víc asi ne-po-ví, dál čekám v podkroví, že zvonek zazní, nedou-fám. D.S.al F.

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

HRADEC KRÁLOVÉ

NEMĚL ZAČÍNAT

HUDBA: KAREL PEČINKA

TEXT: JAN SLABÝ

S ORCHESTREM FR. BÁRTY ZPÍVÁ JANA ANDERLOVÁ

mf 1. Tak často pod oknem stojí, a bojí se dál jít, bezradně oči má
2. Den co den nám cvičí, pak se diví, že jdu spát, dej, bože, dej ať se
3. Ptám se, ptám než se setmí, dá-li zpět mi, co si vzal, on na to nemá co

E *E7mi* *D* *D* *F#mi* *E6mi* *F#7*

hledá, co se ne-dá hned tak mít. Co Bůh dá, to se nevrací zpát-ky,
zeptá, nač a-si reptá květ co zvadí,
říci, nic netuší-cí ml-čí dál.

H7mi *E9* *A* *D* *F#mi* *E6mi* *F#7*

heskej den, slunce začíná hřát, přišel k nám ale zadní-mi vrát-ky,

H7mi *E9* *A* *D* *Emi* *F#mi* *G*

přišel sám, jako princ do pohádky, jo, se mnou, se mnou, se mnou, se mnou si

D *A* *D* *D* *Emi* *F#mi* *G* *D* *A*

mf neměl začí-nat, jo, se mnou, se mnou, se mnou, se mnou si ne-měl začí-

D *D* *Emi* *F#mi* *G* *D* *A* *D*

f nat, jo, se mnou, se mnou, se mnou, se mnou si neměl raděj brát.

HRADEC KRÁLOVÉ

HUDBA I TEXT: BOHDAN MIKOLÁŠEK
HRAJE SKUPINA BRATŘI MIKOLAŠKŮ

SEN

Mám je-den sen, o kterém sní-vám, - kde-ko-li
zů- sta-nu sám. - Mám jednu pí- seň, kterou zpí- vám,
- když na ten sen my-slí- vám. Snů si-ce mí-vám
ví- ce a víc pís-ní si zpívám též, však jen jeden je o
dív- ce a jedna píseň jí patří též. Ta dív-ka jenom
ve snu se mnou bý- vá. - Já a-le sním o ní dál. -
Dál pro ni pí-seň svou zpí- vám - i když ten sen se jen
zdál. - Možná, že jen zá- zrakem by vedle mne mo-hla stát,
abych aspoň ná- zna-kem ře-kl, že mám ji rád. Ta
CODA Já a-le sním o ni dál.

Ach není tu

HUDBA I TEXT: ERIK KNIRSCH

ZPIVÁ KAREL ŠTĚDRÝ

© EDITIO SUPRAPHON,

PRAHA-BRATISLAVA 1968

Tempo di foxtrot

S/C *A^b7* *G7*

Ach, ne-ní, ne-ní, ne-ní, ne-ní tu, co by mne as-poň
ne-ní, ne-ní, ne-ní ta-dy, nic, co ne-při-pf-še
ne-ní, ne-ní, ne-ní, ne-ní tu, co by mi po-tom

C *A7* *Dmi7*

trochu tě-ši-lo, já ne-vím kam, a přesto jdu a jdu,
o-sud na můj vrub, když toužím poznat le-da-ce-ho líc,
by-lo ne-mi-lé, když,když zazně-lo "a-no" z vašich rtů,

G7 *1. C* *F* *G7* *2. C*

do všeho chuť mám - zbě-si-lou. Ach - Kdy-
tak pro mne k má-ní - je jen rub.

H7 *1. E7* *Ami* *E7* *Ami* *E^b7*

bys-te svo-lila, vás vzal bych si na pomoc, já ne-jsem

D7 *G7* *A^b7* *G7*

Si-by-la, vím - však, že získal bych tím moc. Ach,
D.S.al fine Coda

CODA *D[#]dim* *Emi* *Ami* *Dmi7* *C*

pak byl bych pro-ti vše-mu zlé-mu vpře-si-le.

Československé divadelní a literární jednatelství
Vyšehradská 28, Praha 2 – Nové Město

František Hrubín Oldřich a Božena aneb Krvavé spiknutí
v Čechách

Václav Havel Ztížená možnost soustředění. Hra o 2 děj-
stvích

Jean Anouilh Chudák Bitos. Hra o 2 dílech. Přeložila a upravila
Gabriela Nová. Malá řada sv. 66

Carl Sternheim Kazeta. Komédie o 5 dějstvích. Přeložil Jiří Stach.
Malá řada sv. 67

Paul Claudel Pokořený otec. Drama o 4 dějstvích. Přeložil Ota-
kar Nováček

Edward Albee Křehká rovnováha. Přeložili Luba a Rudolf
Pellarovi

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, telefon 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně začátkem prosince 1968.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1969

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

NA TITULU EVA PILAROVÁ (FOTO PAVEL JASANSKÝ)

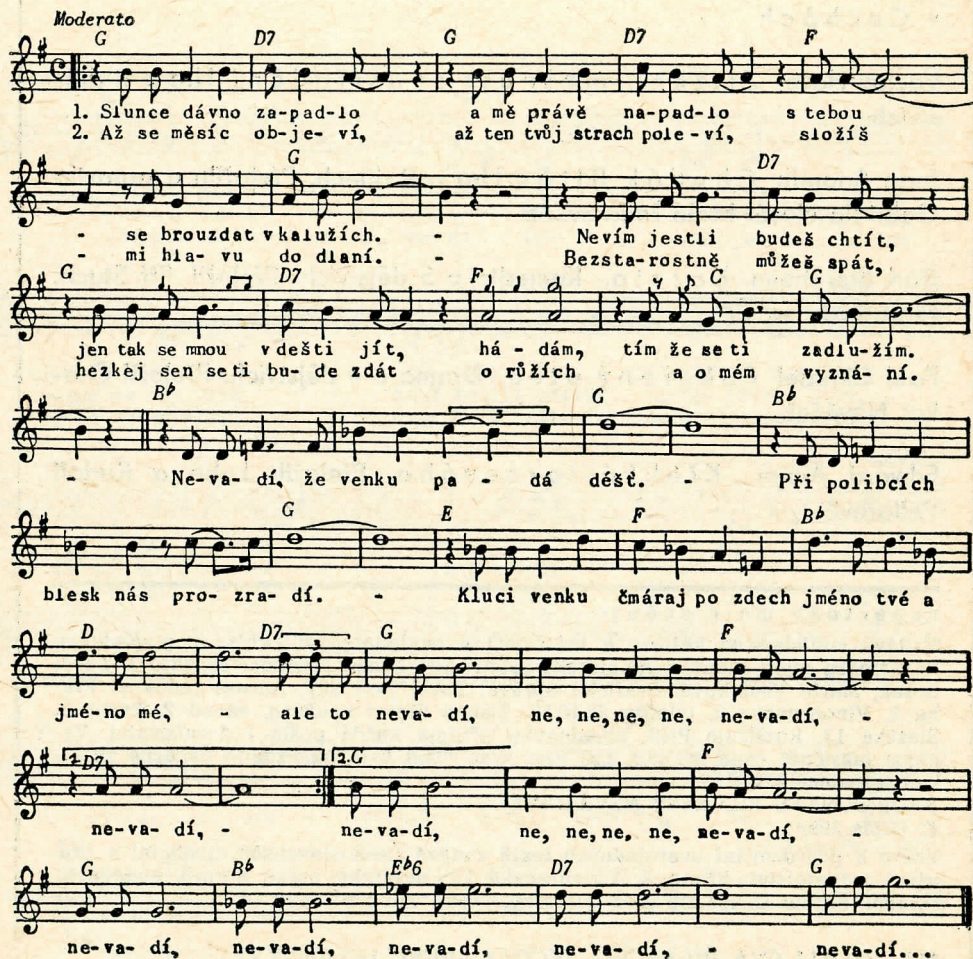
To nevadí

HUDBA I TEXT: MILAN KLIPEC

ZPIVÁ MILAN KLIPEC

© PANTON PRAHA, 1968

Moderato

1. Slunce dávno za-pad-lo a mě právě na-pad-lo s tebou
2. Až se měsíc ob-je-ví, až ten tvůj strach pole-ví, siožíš

- se brouzdat v kalužích. - Nevím jestli budeš chtít,
- mi hla-vu do dlaní. - Bezsta-rostně můžeš spát,

jen tak se mnou vdešti jít, há - dám, tím že seti zadlu-žím.
hezkej sen seti bu-de zdát o růžích a o mém vyzná-ní.

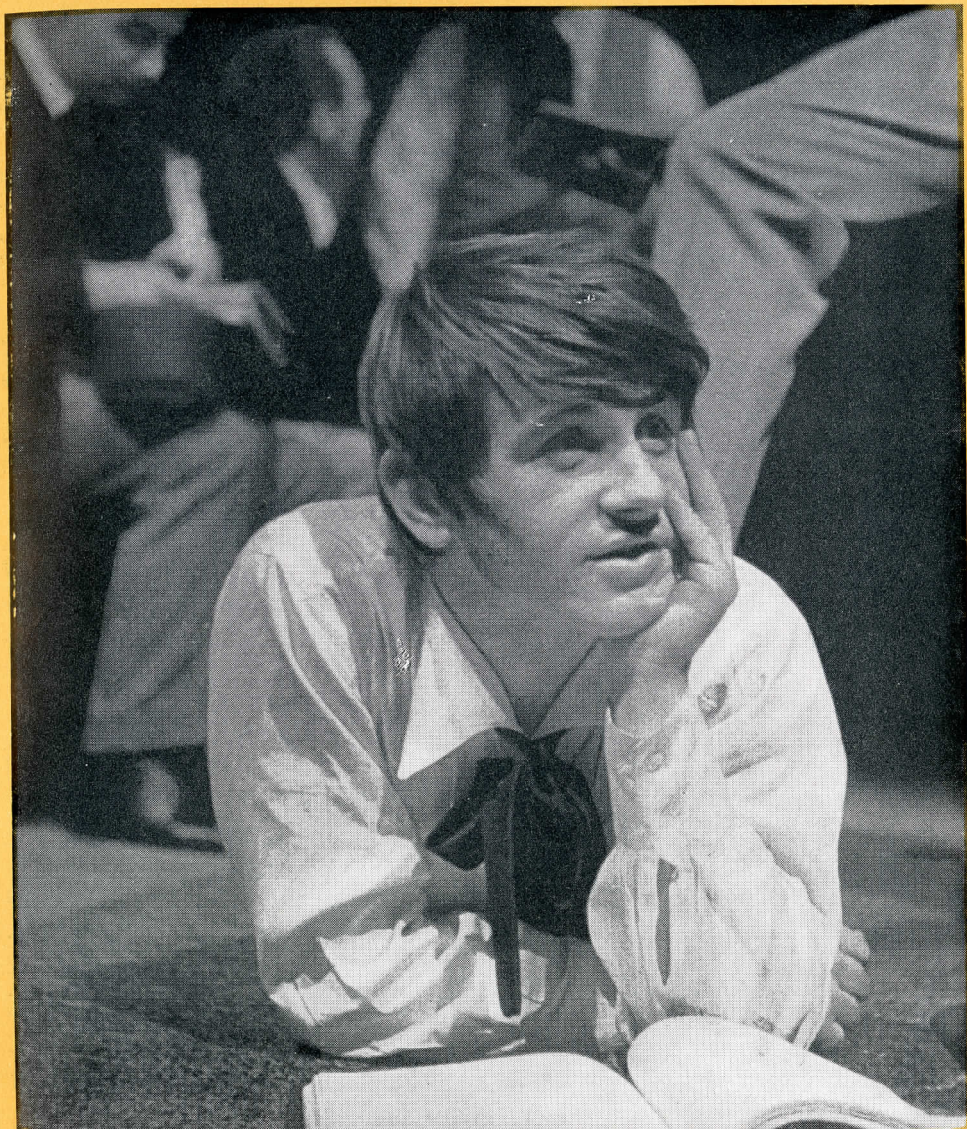
- Ne-va-dí, že venku pa - dá déšť. - Při polibcích

blesk nás pro-zra-dí. - Kluci venku čmáraj po zdech jméno tvé a

jmé-no mé, - ale to neva-dí, ne, ne, ne, ne, ne-va-dí, -

ne-va-dí, - ne-va-dí, ne, ne, ne, ne, ne-va-dí, -

ne-va-dí, ne-va-dí, ne-va-dí, ne-va-dí, - neva-dí...

MILAN KLIPEC, UČITEL TĚLOCVIKU A PŘÍRODOPISU, ZAČÍNAL AMATÉRSKY V MLADÉ BOLESLAVI. ZPÍVAL, HRÁL A PSAL PÍSNÍČKY. V R. 1967 VYHRAL CELOSTÁTNI SOUTĚŽ AMATÉRSKÝCH ZPĚVÁKŮ V JIHLAVĚ. VLONI V LÉTĚ ZPÍVAL S ORCHESTREM ZASL. UMĚLCE KARLA VLACHA A DNES VAM HO MŮŽEME PŘEDSTAVIT JAKO NOVÉHO ČLENA DIVADLA ROKOKO. (FOTO SOCHŮREK)

RMS

MIROSLAV
HORNÍČEK
VE SVÝCH
DOBŘE
UTAJENÝCH
HOUSLÍCH
FOTO
V. SOCHŮREK